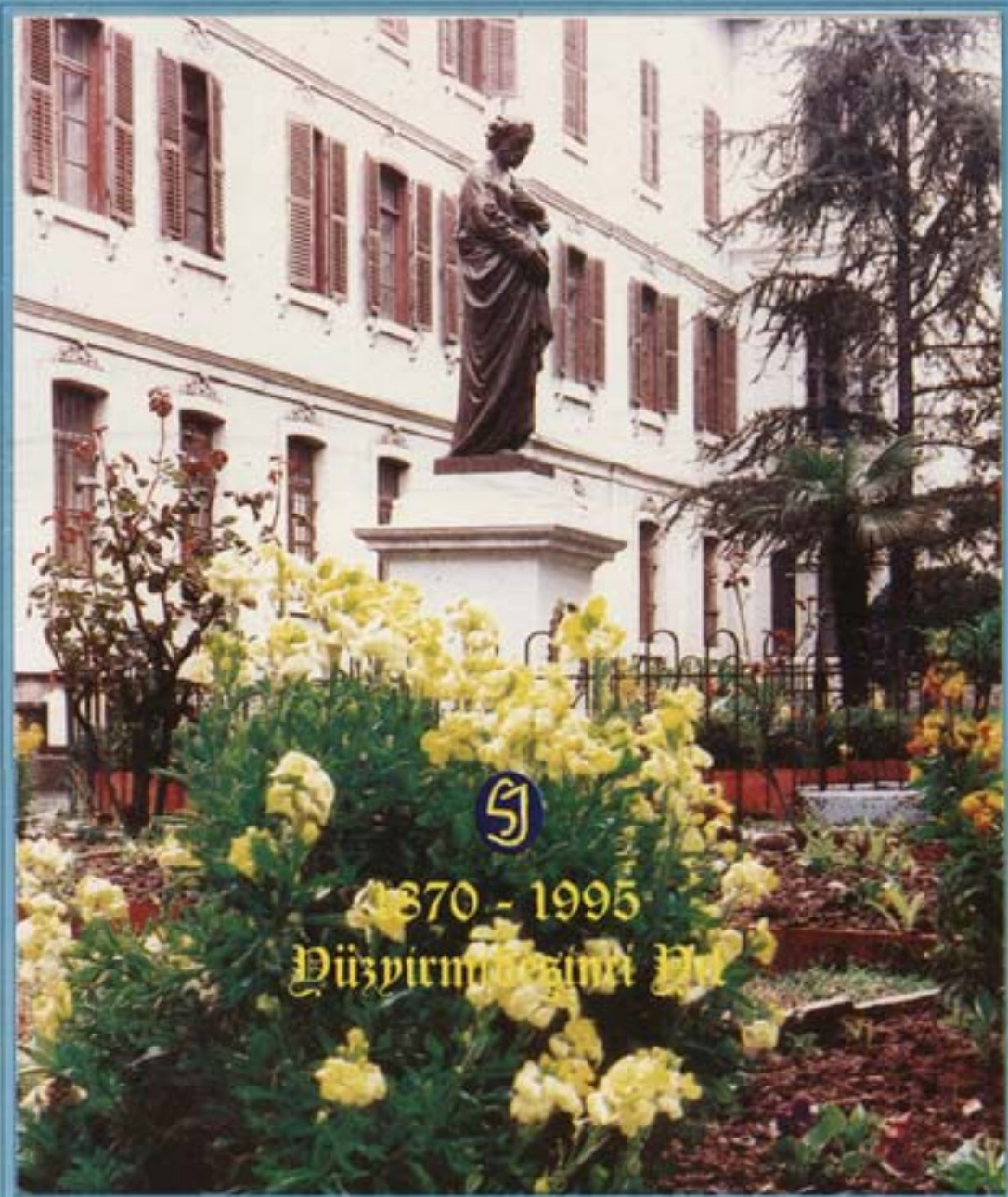

kardelen

ÖZEL SAINT JOSEPH FRANSTZ LİSESİ KÜLTÜR VE EDEBİYAT YAYINI

HAZİRAN 1995 SAYI 2

kardelen

Yıl: 1 Sayı: 2
Mayıs 1995

Sahibi:
Özel Saint Joseph Fr. Müdürü
Pierre Caporal
ve
Türk Müdür Başyard.
Gündüz Diriker

Yayın Yönetmeni:
Zeynel Pur
Yayın Koordinatörü:
Nurcan Pehlivanoglu

İnceleme Kurulu:
Türkçe Bölümü:
Metin Ergin
Öcal Altanay
Zeki Gündem
Fransızca Bölümü:
Yasemin Keskiner
Mişel Tgan
Endér Üstüngel

Seçici Kurul:
Başak Yücel • Onat Demirci
Zeynep Akkaya • Aylin Gürel
Sezgi Kumbaracıbaşı • Cihan Vural
Bedra Dağlaroglu • Selim Perçinel

Fotoğraflar:
Can Saraç
Logo ve Kapak:
A. Selçuk Özbek Kızılışık

Dizgi ve baskı:
Kuşak Ofset 527 41 03
İstanbul, Mayıs 1995

İÇİNDEKİLER

Giriş / Zeynel Pur	2
İkinci Sayı Çıkarken / Nurcan Pehlivanoglu	2
İkinci Dönemde Yapılan Ders Dışı Eğitici Etkinlikler	3
Metin Akpınar ile Röportaj / Y. Zaimoglu - İ. Cengiş	7
Saint Josephliler Derneği Başkanı Sayın Prof. Dr. Ateş Vuran'la Söyleşi / Zeynep Özdamar	9
İçimizden Biri / Onur Özden - Atilla Yerlikaya	10
Ölüm / Merve Barıştıran	11
Anket / İ. Cengiş - Can Denizci	11
Bir Filmden Yeşil Düşlere / Begüm Gazioğlu	13
Günlerden Bir Gün / Simin Çamlıbel	13
Eski Bir Tapınak Yazıtı / Xsentus	14
Bir Dostun Anısına / Ender Üstüngel	14
Öfkeyle Kalkan Zararla Oturur / Pınar Önal	15
Toplumsal İlaç / Can Denizci	16
Hoşgörü ve Sevgi / Çağdaş Babaoğlu	17
"Varolmanın Sırrı Sanat" / Sinan Aksoy	17
Çağdaş Mutluluk / Hale Öztürk	18
Doğa Katliamı / Berk Çakar	18
Çocuk Hakları Sözleşmesi ve Düşündürdükleri / Z. Pur ...	19
Beyaz Kale / Serbüent Burak Oğuz	20
Beklenilmeyen Başarılar / İpek Kılıçer	20
Satranç Yarışması / Ali Alpay	21
Bilgisayar Dünyası / Ender Üstüngel	22
Techno Nedir? / Faik Ekmekçi	22
Hava Kirliliği / Sinan Aksoy	23
Sevginin Öyküsü / Çağdaş Babaoğlu	24
Sıla / Merve Barıştıran	24
Yürüyorum Bir Savaş Meydanında / Engin Altınok	24
Bu Kadar mı Çabuk Bitecekti? / Süralp Kuşoğlu	25
Hayat / İnci Cabar	25
Pont D'Amitie / Sârâ Yavuz - Tuğçe Soysaltürk	27
Le Poème / Sevcan Aksoy	27
Reportage avec Frère Etienne Notre Fierté / Y. Keskiner ..	28
Le Frère Etienne A l'Honneur	29
Le Deuxieme Partie De l'Echange Culturel / Y. Keskiner .	30
Resim Yarışması	31
Çizgiler	32

GİRİŞ

Gelişmek isteyen herkes ve her kurum kendini aşma çabası içinde olmalıdır. Eğitim öğretimde söz sahibi okulumuzun bu çabalarını sürekli diri tuttuğunu biliyoruz.

Kardelen'in birinci sayısının çıkışında okul müdürümüz sayın Pierre Caporal'ın ve Sayın Gündüz Diriker'in bize verdikleri desteğe teşekkür ederiz. Destekleri bize her zaman güç vermektedir.

Kardelen'in 1. sayısını öğrencilerimize maloluş fiyatına dağıttık. Bu alışverişte hazırlık ve orta kısım sınıflarında istemeyerek bir karmaşa yaşandı. Şubat tatiline çıkarken öğrencilerimizin dergilerini almalarının iyi olacağı düşünülerek, sınıflara dağıtıldı. Paralarını hemen ödeyenler olduğu gibi tatil sonrasına bırakanlar da vardı. İşte daha sonra bunları toplamakta zorlandık. Lise sınıflarına tatil sonrası dağıtıldı, herhangi bir sorun yaşanmadı. Ancak lise son sınıflara dergi kalmadı.

Kardelen'in okulumuzun gözü kulağı olması isteniyorsa, ki buna eminim. Okulunu seven öğrencilerimizin bu derginin çıkışına her bakımdan destek olacaklarına inanıyoruz.

İkinci yarıyılıda Yayın Kolu resmiyet kazandı. İç yönetmeliği yapılarak yönetimin ve öğretmenler kurulumuzun onayından geçti. Kardelen'in çıkarılması "Yayın Kolu'nun sorumluluğunda olmakla birlikte başta Kültür-Edebiyat kolu olmak üzere bütün eğitici kolların desteği ile sürekliliğini devam ettirebileceği kanısndayız.

Öğrencilerimiz; Kardelen'in 1. sayısı için: "Çok ciddi bir havası var, öğrenci sıcaklığı hissedilmeliydi." eleştirisini getirdiler. Bu sıcaklığı sizlerin yakın ilgisi yaratacaktır. Kardelen sizlere sonuna kadar açık, sizin derginiz. Yönetimini aktif olarak sizlerin üstlenmesini istiyoruz. Yönetim ve öğretmenleriniz sizlere bu konuda inanıyor ve güveniyor.

Zeynel Pur
Rehberlik Öğretmeni

Yayın Kurulu

İkinci Sayı Çıkarken...

"Kardelen" in birinci sayısı için iyi ya da kötü pek çok eleştiriler aldık.

9/B sınıfından Simin Erkan ve Ebru Silivri Kardelen'in ilk sayısı ile ilgili birer anket yaptılar.

Anketten çıkan sonuçlara göre:

- Kompozisyonlar daha kısa, konuları daha güncel ve ilginç olmalı.
- Resimler renkli basılmalı
- Gençlik sorunları ele alınmalı.
- İngilizce yazılar da bulunmalı.
- Okul etkinliklerine yer verilmeli.
- Üniversite ile ilgili yazılar bulunmalı.
- Bilmece bulmaca ya da eğlendirici yazılar olmalı.
- Bilim ve teknikle ilgili yazılar yer almalı.
- Sadece soyut değil biraz da somut konular yer almalı.

İkinci sayımızda sizlerden gelen yapıcı eleştiriler doğrultusunda konuları biraz daha çeşitlendirmeye, renklendirmeye ve güncelleştirmeye çalıştık.

Neden Kardelen?

Dergimizin ismi konusunda okul çapında bir anket düzenlenmiştir. Önerilen çeşitli isimlerden sonra Kardelen adı yayın kuruluna benimsendi. İlk sayımızda da belirttiğimiz gibi "Kardelen" sadece bir çiçek adı olduğu için değil, aynı zamanda zorluklara olanaksızlıklara karşın ayakta kalabilmeyi, mücadeleyi sembolize ettiği için de benimsenmiştir.

Her türlü olumsuzluğa karşın dergimiz çıkabiliyorsa bu sizler gibi kardelenler sayesinde.

Gelin hep birlikte dergimizi daha iyiye daha günele doğru götürelim.

Sizin de bu aşta tuzunuz olsun.

Nurcan Pehlivanoglu
Türk Dili ve Edebiyatı
Öğretmeni

İKİNCİ DÖNEMDE YAPILAN DERS DIŞI EĞİTİCİ ETKİNLİKLER

• Kültür Ed-Tören Kolu ile Müzik Kolu'nun birlikte düzenlediği programlar çerçevesinde 18 Mart'ta "Çanakkale Şehitlerini Anma", 23 Nisan'da Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı törenleri yapıldı.

• Çevre Koruma Kolunun daveti üzerine okulumuza gelen Ziraat Yüksek Müh. Aycan Çalkara "Zirai ilaçların Çevre Kirliliği, Sebze ve meyvelere etkisi, insan sağlığına olan zararları" konulu bir konferans verdi.

• Ortaokulda her sınıfın şubeleri arasında "Bilgi Yarışması" düzenlendi. Yapılan yarışmalarda Orta 3/B, 2/B, 6/B sınıfları daha başarılı oldular, başarı filamalarını aldılar. Başarılarının devamlı olması dileğiyle kendilerini kutlarız.

• Satranç Kolu "İlke Dershane'si'nin" düzenlemiş olduğu geleneksel "Satranç Yarışmasında" altın madalya kazanmıştır.

• Oyak Sigorta'nın düzenlemiş olduğu okullar arası "Satranç Yarışmasına" da katılan okulumuz Satranç Kolu öğrencileri başarılı bir yarışma çıkarmışlardır. Orta

kısım satranç takımı, 33 okul arasında 9. lise kısım satranç takımı, 17 takım arasında 5. oldular. İleriki yıllarda onların birinciliği de yakalayacaklarına inanıyor, kendilerini kutluyoruz.

• İstanbul Fransızca eğitim ve öğretim yapan okullar arasında düzenlenen satranç dostluk maçında okulumuz 2. olmuştur.

Rehber öğretmenleri Zeki Gündem'i ve öğrencilerimizi bu başarılarından dolayı içtenlikle kutlarız.

• İkinci dönem, okul içindeki sportif etkinliklerin yanında merkezi yönetimin düzenlediği okullar arası karşılaşmalara da değişik etkinliklerle katıldık. Orta Yıldızlar Kız Voleybol Takımımız

8. sınıflar- Bilgi yarışması

Aynı zamanda Milli Eğitim Bakanlığı'nın düzenlediği okullar arası bireysel satranç karşılaşmalarında Ahmet Aytaç ve Yaman Şahin Ankara'da final oynama hakkını kazandılar.

Çanakkale'de yapılan Türkiye finallerinde 2. oldular. Bu takımında: Aylin Türkiliz (7/B), A. Selin Aracı (6/A), Seylan Kandak (6/B), Sinem Saraçer (7/B), Pelin Çelikkın (8/B), Damla Sercisoğlu (6/A), Müge Saruhan (7/B), Tuğba İbrahimiye (8/B), Perim Soner, H. Ece Bağatur (7/B) oynadılar ve başarılı oldular. Onları içtenlikle kutlarız.

• Orta erkek "Basketbol Takımımız" Amasya'da düzenlenen Türkiye Yarı Flnallerinde 3. oldu. Bu takımında 7. sınıf öğrencilerimiz yer aldı. Bunlar: Mehmet Giz, Oytun Çelik, İnanç Soyloğlu, Koray Doğançay, Dağhan Gökdel, Cihan Alınan, Emre Başkan, Orhan Aker, Şevket Balay, Selim Eriş. hepsinin bu konudaki üstün yetenekleri bize ümit veriyor, kendilerini kutlarız.

• Üsküdar Amerikan Lisesinin düzenlemiş olduğu spor şenliklerinde Orta kısım "Kız Voleybol Takımımız"la, Lise kısmı "Erkek

Orta Okul Yıldızlar Kız Voleybol Takımı

HABERLER

OKULUMUZUN 125. YILDÖNÜMÜ KUTLAMALARININ İLK ÜÇ GÜNÜ YAPILAN ETKİNLİKLER

1 Mayıs 1995 - Piyano Resitali ve mezunlarımızla Söyleşi. Piyanoda 6 B sınıfından Zeynep SEVÜK. Zeyneb'i tebrik eder, üstün başarılarını dileriz.

2 Mayıs 1995 - COŞKUN ARAL'la "Savaşın insanı, insanın savaşı" üzerine, diya gösterileriyle birlikte; söyleşi. Bu söyleşide, Dünyamızda son 20 yıl içinde yaşadığımız savaş ve terör hareketlerini diyalarla belgesellendiren COŞKUN ARAL'ı iki saat dinlememiz insanlığın acılarını biraz olsun yaşamamız için yeterli oldu.

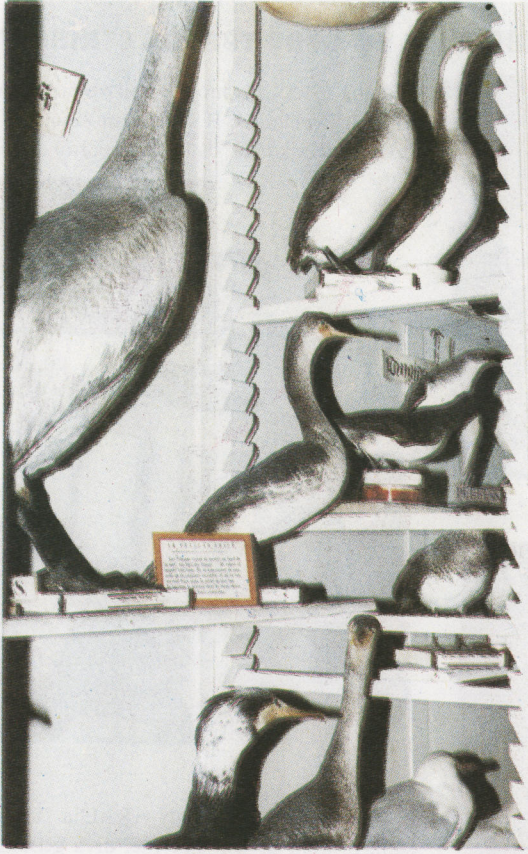
Üç kuşağı temsil eden mezunlarımıza Okul Müdürü Sayın P. CAPORAL 125. Yıldönümüne katkılarından dolayı birer "Teşekkür Belgesi" verdi.

3 Mayıs 1995. René MACAROĞLU. Cazın ustası

Türk Müd. Baş Yard. Sayın Gündüz DİRİKER, R. MACAROĞLU'na 125. Yıldönümü şenliklerine katkıları nedeniyle teşekkür etti.

"Röportajlara önem vereceğiz. Röportajı zamanımızda en fazla gelişecek yazı türlerinden biri sayıyoruz."

Jean Paul SARTRE

METİN AKPINAR İLE RÖPORTAJ

Hazırlayan: *Yağız Zaimoğlu* ve *İsmet Cengiz*

GİRİŞ

Telefonu kapattığımda çok heyecanlıydım, dizlerim titriyordu, kalbim alışılmadık bir hızla çarpıyordu ve belki de geleceğime yön verecek bir olay yaşanmıştı az önce telefonda. İlk röportajımı yapacaktım, hem de gerek Hastane dizisi, gerekse politik açıklamalarıyla çok gündemde olan Metin Akpınar'la. Röportaja iki gün vardı. Çarşamba gününü ipe çekiyordum. Dizinin çekildiği yere gidecek ve röportajı orada yapacaktım.

O önemli gün geldi çattı. Okuldan gelirlenmez hazırlıklara başladım; teybimi, fotoğraf makinesi hazırlayıp hemen sokağa çıktım. Her adımda o büyük ana biraz daha yaklaştığımı hissediyorum. Dizinin çekildiği Topkapı Hastanesi'ne Metin Akpınar'la birlikte gittim. İçeri girdiğimizde, hergün görseler bile insanlar Metin Akpınar'la bir daha bakmaktan kendilerini alamıyorlardı. Önce, bazı çekimler yapıldı. Arkadaşlar arasında sohbet edildi. Bense, o büyüğü ortama büyük bir hayranlık içinde bakıyordum. Saat altıya gelindiğinde ilk sorumu sordum:

KARDELEN: Klasikten Wodvil'e, epikten performansa kadar birçok oyun türü var günümüzde, peki siz niye kabareyi seçtiniz?

Metin AKPINAR: Tiyatro; siyasi partiler yelpazesinde olduğu gibi soldan sağa nasıl yayılırlarsa, tiyatrodan da öyle bir çeşitlenme olmalıdır. Yani opera da olacak, bale de olacak, kabare tiyatrosu, korku tiyatrosu, gazete ti-

yatrosu, ajitasyon tiyatrosu da. Bütün bunlar olacak, seyirci bunların içinden istediğini seçecek. Biz de bir yelpaze içinden kabare tiyatrosunu seçtik. Çünkü kabare tiyatrosu bir başkaldırı tiyatrosu, bir eleştiri tiyatrosu, bir şaka tiyatrosu, bir ironi tiyatrosu, şaka yaparak, alay ederek yanlış vurgulayıp gerçeği gösteren bir tür. Yani, sivilceyi çiban yapıp, göze batacak hale getiren bir tür. O tür, bizim gönlümüze, beynimize uygun olduğu için biz onu seçtik.

KARDELEN: Kabare tiyatrosuna veda ettiniz. Peki bunun nedenleri neler? Sizin için o defter kapandı mı, yoksa kafanızda dönüş planları yapıyor musunuz?

Metin AKPINAR: Evet kabare dünyasına bir veda maalesef söz konusu. Nedenleri: 1) Tiyatro yapmak için gerekli olan platform, salon yok. Bugün 10,5 milyonluk İstanbul'da, 2000 kişilik çok amaçlı bir salonumuz yok. 2) Yazar yok. Tabii şimdi, bir sürü yazar varken yazar yok ne demek? diye bir soru akla gelebilir. Yazarlarımız var da, tiyatro yazmayı pek seçmiyorlar. Türk insanı özgürlüğüne biraz fazla düşkün. Yazarlarımız çok daha fazla düşkün. O yüzden özgür olmayı, roman yazmayı, öykü yazmayı, deneme yazmayı yeğliyorlar. Oysa tiyatro kolektif bir iş. Bir yazarın yapısını biraz prodüktör değiştiriyor, biraz yönetmen değiştiriyor, biraz aktör değiştiriyor, biraz seyirci karşısında oynanırken değişiyor. Yazar da adeta ürününü tanıyamıyor ve o da roman yazmayı, öykü, hikaye yazmayı yeğliyor. Sanırım bir dönem yazarla-

rın telif haklarının sağlıklı ödenmesi de, bu konuda çok büyük etken. Üçüncü yokluğumuz ise kadrosuzluk. Maalesef Türkiye altmışlı yılların ortalarından, seksenli yılların başına kadar çok olumsuz bir siyasal dalgalanmadan geçti. Bu dönemde çocuklarımız, güzelliklerle, olumlu işlerle uğraşamadılar. Amatör tiyatrolar ve dernekler kapandı ve de oyuncu yetişmedi. Bugün Türkiye'de tiyatro yok diye şikayet ediyoruz, ama birdenbire bir sihirli çubukla dokunulsa da her ilde bir tiyatro olsa, oyuncu bulmakta müthiş zorluk çekeriz. Oyuncu yok. Ayrıca biz tiyatromuzu yaptığımız günlerde, nüfusun %70'i kırsal kesimde, %30'u kentte yaşardı. Bu grup, en az bir gazete okur, ayda bir kitap mutlaka bitirir, sinemaya, tiyatroya giderdi. Sanat açlığı olan bir gruptu. Şimdi, nüfusun %48'i oniki, onüç ile göç etti. Bu göç edenler hem kendi örflerini kaybettiler ve geldikleri yerlerde daha kişiliklerini bulamadılar. Öyle olunca bu insanların sanatsal talepleri de biraz düşünülmedi ve işte bu yüzden Devekuşu Kabaresi'nin işlevine ara vermek zorunda kaldık. Ama bu ilerde, tekrar tiyatro sahnesine dönmeyeceğimiz anlamına gelmez. Biz bu işi daha yapacağız ve sanırım birşeyler olacak.

KARDELEN: Peki kadro yok dediniz. Sizin geleceğe oyuncu yetiştirmeye dönük çabalarınız var mı Müjdat Gezen gibi?

Metin AKPINAR: Hayır yok. Tiyatro zaten bir okuldur. Tiyatronun içinde çalışan, yetişen herkes o okulda birşeyler öğrenir,

gelşir, adeta eğitimini tamamlar. Bugün tiyatro dalında adı önde anılan birçok arkadaşımız Devekuşu Kabare Tiyatrosu'yla birlikte yetişmiştir ve büyümüştür. Ayrıca bir okul açmaya gelince, ben ne hocalık yapabilirim, ne de öyle bir kurumun yöneticisi olabilirim. Tiyatro bünyesinde sayılan kursların da içtenliğine inanmıyorum. Sadece kendi kadrolarına birkaç iyi eleman yetiştirmek için olur. Müjdat Gezen'in başarısına gelince, saygıyla karşılıyorum, başarılar diliyorum.

KARDELEN: Zeki Alasya politikaya atıldı ve kendince doğru bulduğu için politik kişiliğini terketti. Sizin için tiyatro sahnesinden politika sahnesine geçiş söz konusu mu?

Metin AKPINAR: Bu kadar net bir geçiş söz konusu değil, ancak biz politik tiyatro yaptığımız için otuz iki senedir politikanın içerisindeyiz. Ama sanatsal etkinlikleri bırakıp, tiyatroyu bırakıp, tamamıyla politikacı olmayı şimdi Metin Akpınar düşünmüyor. Ama bu hiç düşünmüyor değil. Yani Metin Akpınar politikaya isiniyor.

KARDELEN: Sizce politikaya atılmak sanatçıyı manevi olarak yıpratıyor mu? Sanatçı politikacıları onaylıyor musunuz?

Metin AKPINAR: Sanatçı politikacıları tabii onaylıyorum. Çünkü dünyanın her yerinde sanatçılar politikayla uğraşmışlardır. Sanatçılar politika yapmayacak diye bir olay yok. Ama bir ülkede politika kirlenmişse, politika halk tarafından itilir hale gelmişse, lider olanların bir kısmına dinazor, bir kısmına da deneyimsiz deniyorsa, bir de politikacılar böyle bir ortamda politikacıları vitrin süslemek için politikaya davet ediyorlarsa o zaman beş tane sanatçının politikaya girmesiyle ülke de kurtulmaz politikanın bu çizgisi de düzelmez.

KARDELEN: Metin Akpınar kendini yıllar önce ispatladı, her geçen yıl onun başarısına başarı kattı, Türk tiyatro seyircisinin kalbini kazandı. Metin Akpınar'ın hayattan beklentileri nedir? Ulaşmak istediği son nokta nedir?

M.A: Metin Akpınar'ı tanımlarken kullandığımız tümcelere teşekkür ediyorum. Metin Akpınar bunları yapmıştır fazla tevazu göstermiyorum bu hedeflere ulaşmıştır. Metin Akpınar'ın doymak bilmez bir kişiliği vardır. Ulaştığı yeri asla yeterli görmeyen bir yapıya sahiptir. Metin Akpınar tiyatrodaki fevkalade başarılı olmuştur. Ama tiyatro buza yazı yazmaktır. Sinemada aynı başarıyı gösterdiğimiz söylenemez. Metin Akpınar'ın önündeki hedeflerden biri de kalıcı bir eser meydana getirmektir. Onun dışında gelişmekte olan radyoların, kendine biraz çekidüzen verdikten sonra Metin Akpınar'ın radyoda yapabileceği olumlu işler olduğu kanaatimdedim. Müsait ortam olduğunda sanırım onlar da denenecektir. Bunun dışında Metin Akpınar insan olarak bir yere varmak istemektedir. Bugün hem kendine, hem de çevreye baktığında umutkar olamamaktadır. Bu olumsuzluğu kırıp, olumluya doğru yönelmek istemektedir.

KARDELEN: Zeki-Metin artık Türkiye'de bir ekolün adı oldu. Peki Sayın Metin Akpınar, şu anda yeni yetişen tiyatrocular arasında size yakın birini, veliht olarak tanımlıyabileceğiniz birini görüyor musunuz?

Metin AKPINAR: Hayır öyle bir ikili görünmüyor. Bizden sonraki kuşakta fevkalade güçlü arkadaşlarımız var. Bir Ferhan Şensoy, bir Uğur Yücel sivri ve doğru isimler. Hatta aynı kuşaktan olmamıza rağmen, bizden sonra yetişen Şener Şen doğru ve sağlıklı isimler. Ama bir Zeki-Metin ikisili daha yok.

KARDELEN: Sayın Metin Akpınar bize değerli zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ederim.

Metin AKPINAR: Ben size teşekkür ederim.

Sorular bitip, kayıt cihazı kapandığında saat: 19.30'a geliyordu. Metin Akpınar'ın günün yorgunluğunu hissettiği en yoğun saatlerdi bunlar. Beraber hastaneden çıktık. Eve gelene kadar konuşmamız devam etti. Ayrılık saati gelmişti. Sık sık görüşmek dilekleriyle indim arabadan. Eve doğru yürürken içimde çok büyük bir haber yakalamış bir gazeteci mağrurluğu vardı.

SAİNT JOSEPH'LİLER DERNEĞİ BAŞKANI Sayın Prof. Dr. Ateş VURAN'la Söyleşi

Zeynet Özdamar (1/A)

29 Kasım 1963 yılında okulumuzdan mezun olan ve kurucuları arasında olduğu Derneğimizin 1993 tarihinden bu yana başkanlığını yapan Prof. Dr. Ateş VURAN ile okulunuzun dünü, bugünü ve yarını üzerine konuştuk...

-St. Joseph'e başladığınız ilk günü hatırlıyor musunuz? Nasıldı?

Tabii hatırlıyorum, ancak belleğimde kalan en büyük "ilk" hatıra ilk başlangıç günü olmayıp üçüncü St. Joseph günüdür. Okulun başlamsının üçüncü günü çarşamba sabahı okula geldiğimde kapıdan çevrildim. Yalnız ben değil en azından 10-15 arkadaşım daha kapıdan çevrildik. Sınıf öğretmenimiz Mr. Menegakis kapıya talimat vermiş, ayakkabıları cilalı olmayanları içeri sokmayacaksınız demiş. Bizler apar topar loastra salonuna gönderildik. Ayakkabılarımızı boyatıp ondan sonra okula girebildik. Teneffüsten sonraki ilk derste Mr. Menegakis hepimizi bir güzel azarlayarak bundan böyle bir boya, bir cila, bir fırça ve bir kadife bez edinmemizi ve her sabah evden çıkmadan önce ayakkabılarımızı kendimizin boyamamız gerektiğini ve cilasız ayakkabıyla sabah okula giremeyeceğimizi söyledik. O gün, bu gün ayakkabılarımı kendim boyarım. Belki de hayatımdaki ilk düzen dersini böylece almış oldum. Bu da benim hayat felsefemde ve eğer başarılı olabilirdimse başarımda en önemli etkenidir.

- Sabah evden çıkmadan dediniz. Sizin döneminizde St. Joseph yatılı değil miydi, aydınlatır mısınız?

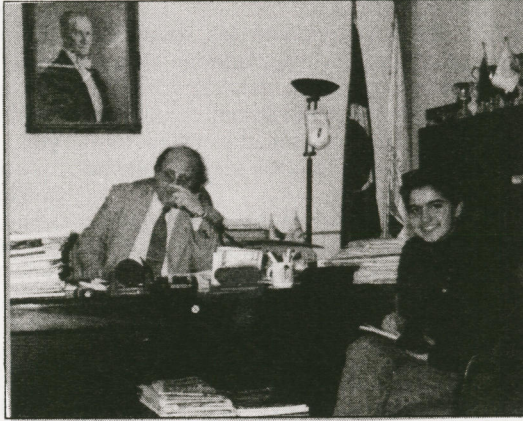
Bizim dönemimizde hem yatılı, hem gündüzlü, hem de yarı pansiyondu. (Öğle yemekleri ve akşam etüdü okulda olur bir tek yatmaya eve gidilirdi). Ben bir tek yatmaya eve gidenlerdendim.

- Sizin öğrencilik döneminizdeki öğretmen - öğrenci ilişkilerinden biraz bahsedebilir misiniz?

Gerek Frere gerek Türk hocalarımızla ilişkilerimiz olağanüstü iyiydi. Biz hepimiz uslu öğrencilerdik.

- Okul yıllarında faal mıydınız? Ne gibi çalışmalarınız vardı?

Okul yıllarında bir hayli faaldim. Orta kısımda fazla faaliyetimiz yoktu. Ancak lise kısmında Yar Direktör Rahmetli Vehip Ata TANLA'nın isteğiyle folklor taraması yaptık. Türkçe kitaplığı oluşturduk. **Başar Sabuncu** yönetiminde Tiyatro Kolunu oluşturduk ve Başar, Necati Utkan, İlhami Karaca, Suavi Gündem, Ferzan Zola, Cenk Duatepe, Orhan Çolak, Ümit

Pamir gibi arkadaşlarımızla **Stalag 17** (Kamp 17) oyununu oynadık. Sonra Başar, **Kral Übü** ve **Godot'yu Beklerken**'i sahneye koydu. Bu arada yıllardır ara verilen **Palmares**'i tekrar çıkartma şerefi de bana nasip oldu.

- Bugün Okumuzda kız öğrencilerin de bulunmasını nasıl karşılıyorsunuz? Bu uygulama sizin günlerinizde gerçekleşseydi ne düşündünüz?

Kız öğrencilerin St. Joseph'te okumalarını, tabii ki bugünkü konjonktür içinde çok olumlu ve yerinde karşılıyorum. Ancak benim bu gerçeğe alışmam bir hayli zaman aldı. Bizim günlerimizde böyle bir olayın gerçekleşmesi bir yana bunun fikrini bile düşünmek mümkün değildi. Çünkü tamamen "Lesdeux extreme"

idi. Diyorum ya hâlâ tam alışabilmiş değilim. Ben okuldayken biri bunu söylese "hayırdır inşallah, iyi saatte olsunlar" der ve söyleyeninin aklından şüphe ederdim.

Ancak şimdi buna alıştık. Çok da iyi oldu hani.

- St. Joseph'ten mezun olduktan sonra tekrar okula, derneğe dönmekteki amacınız...

Buna, müsaade ederseniz okuldan mezun olduktan sonra tekrar okula, derneğe dönmek demiyelim. Zira darneği bundan 25 yıl önce biz kurduk. Mezunlar arasında dayanışma, birlik ve yardımı sağlayacak bir dernek kurmak için bir avuç mezun biraraya geldik ve derneğimizi kurduk. Yönetim bir nöbettir. Geçen yıl nöbet sırası bize geldi şimdi bizde. Bizden sonrakilere devredecek üyelerimize en iyi hizmeti verebilmek için bu görevi sürdürüyoruz.

- Bildiğiniz gibi bu yıl St. Joseph'in 125. yılı. Geçmiş, bugün ve yarını ile bir bütünlüğe sağlanmasında biz öğrencilere ne gibi görevler düşer?

Dünü bugünü yarını ile bütünlüğü sağlayacak olanlar siz genç St. Joseph'lileriniz. Sizin bu felsefeye sahip çıkacağınıza ve daha ileriye götüreceğinize gönülden inanıyorum.

- Bir Üniversite-Fakülte yöneticisi olarak mezunlarımıza ve mezun olacak arkadaşlarımıza tavsiyeleriniz?

Yalnızca bir üniversite yöneticisi olarak değil, Saint Joseph mezunu bir aydın olarak gençlerimize çalışmalarını, çok çalışmalarını ve Ülke-mizi kendilerine emanet eden Ulu Önder Ata'mızın ilkeleri doğrultusunda onun emanetine sahip çıkmalarını diliyorum. Saint Joseph bize, sistemi, sorumluluğu, düzeni ve başarının yollarını öğretti. Bunları alan bir Saint Joseph'li için başarı çok kolaydır. Bu nedenle çalışmalarını, çok çalışmalarını öğütlüyorum.

- Dergimizi incelediniz mi? Görüşlerinizi alabilir miyim?

Ellerinize sağlık, çok güzel. Devamı gelsin lütfen.

Öğrencilerimiz Onur Özden ve Atilla Yerlikaya'nın 1987 yılında gerçekleştirdikleri bu röportajı sizlerle paylaşmak istedik.

İÇİMİZDEN BİRİ

Saygıdeğer Hocamız Bayan Nurcan Pehlivanoğlu bu ödevi vermekle daha ilk günden bizi düşünmeye sevketti. Zira bu ödev beraberinde bir takım zorluklar getiriyordu. Biz de bu ödevi "Bir elin nesi var, iki elin sesi var!" sözünden hareket ederek bir grup çalışmasıyla yapmaya karar verdik. Biz Atilla Yerlikaya ve Onur Özden elinizdeki bu naçizane ödevde içimizden birinin dramını dilimiz döndüğünce anlatmaya çalıştık.

Bakin bi eseri size sunuşumuzu kolaylaştıran ve zorlaştıran sebepleri sıralayalım:

Öncelikle röportaj yapılacak kişinin ünlü veya ilginç olması gerekiyordu. Önce röportajı bir edip bir sanatçı veya bir ünlü işadamı ile yapmak istedik. Ancak diğer arkadaşlarımızinkinden biraz daha farklı olmasını istediğimiz ödevimize "obje" olacak kişiyi bulmakta zorluk çektik. Biz de bunun için halktan biriyle, gerek sosyal gerek ekonomik gerek kültürel gerek politik hayatını irdelemeye çalıştık.

Onur-Atilla

Altı numaralı Caddebostan otobüsünden inip iyi çalışan Kadıköy Belediyesi'nin jet çöpçülerinin hassas gözünden kaçan teneke kutulardan birine vurduktan sonra karşıdan telaşa gelen Onur'a doğru elimi kaldırıp "Burdayım! dedim. Kendine özgü mimikleriyle suratıma baktı ve "Arkadaş ne biçim ödev bu? dedi. Daha evvel kararlaştırdığımız gibi 4.10'da Kadıköydeydik. Röportaj yapacağımız ayakkabı boyacısının yerleştiği sandığa yönelirken söze nasıl başlayacağımızı bilemiyorduk. Önce ayakkabıyı verip boyamasını rica ettik. Bir süre sonra öğretmenimizin bize bir ödev verdiğini bunu gerçekleştirmede bize yardım edip etmeyeceğini sorduk. Cevabı olumluydu. İkimiz de çocuklar kadar sevinçliydik. Hazırladığımız sorulara şöyle bir bakıp Amca dedim, ismin ne?

.... Raşit, Raşit Dayı derler...

O andan itibaren tüm çarşı esnafı gibi bizimde Raşit Dayımız olmuştu. Bu sıcak insan bize ummadığımız bir sıcaklıkla yaklaştı önce. Bize, ödev, okula, öğretmene saygıyı anlattı. Ne anlattı diyeceksiniz. Anlattı, çok şeyler anlattı. Evet biz yazdık siz dinleyin bakalım neler anlattı Raşit Dayı:

Raşit Dayı ilkokul 4. sınıfta babasını kaybeder; zar zor ilkokulu bitirip oktakolua başlar. Ortaokula başladktan sonra birgün Müdür onu bahçede dalga geçerken yakalar ve Müdürün "İtoğlu it!" sözü ona çok dokunur, bunun üzerine okuldan ayrılır. Kendinden yaşça büyük bir arkadaşından ayakkabı boyacılığını öğrenir. Bir süre sonra kendi deyimiyle "gül yüzlü" anasını kaybeder, bu başına gelebilecek en büyük felakettir. Köyünden bir kızla evlenmek ister kızı vermezler. Öksüzün derler, parasızın derler, onu küçümserler. Daha sonra askerlik için İskenderun'a gider. Askerliğini deniz eri olarak yapar. Burada hayatı boyunca onu etkileyen ve et-

kileyecek olan Celâl Eyicioğlu Paşa ile tanışır. Onu bir baba gibi sevip, vatan kadar kutsal sayar. Gerisini kendi ağızından dinleyelim:

... Bi Celâl paşa vardı bilin mi? Ne büyük adam! Babamızı bizim asker ocağında, ondan başka kimim vardı ki. Onun yoluna baş koymuştum. Üç sene oluyo. Onu kaybedince dünya başıma yakıldı sanki, ben de öliyim dedim. Büyük çok büyük adamdı O, hepimize bir babaydı O...

Bunları söylerken kış soğuşunda çatlamış elleriyle gözlerinden akan bir damla yaş sildi ve utanarak gözlerimizin içine baktı. Biz de onu tasdik edeceğine başlamış salladık. Daha sonra yaşlılıktan kısılmış tok sesiyle anlatmaya devam etti.

Askerden sonra İstanbul'a gelmiş. O, sıralar Alamanya'ya kendi deyimiyle gavur diyarına gitmek istemiş, fakat sevdiği kızı kendinden ayıran meret onun birkez daha hayatının akışını değiştirmiş.

...Belki, daha değişik olurdu gitseydim oralara... Yalvardım, yakardım, kul oldum kapılarına. Felek ... Hiçbir zaman şans gülmedi bana... İnanmam artık şansa mansa, kötü mü olurdu bir karım, çocuklarım evim olsa. Kötü mü olurdu param olsa, emekli maaşım olsa ...

O uzun uzun anlattı biz dinledik. Bu insanın hayatı bir roman olacak kadar hazin, duygulu ve sade idi.

...Atatürk'ü sorduk. Siz bilmezsiniz dedi. O Celâl Paşamdan da büyüktü. Millet tapardı ona. Öldükten sonra İnönü kondu yerine. O yaşıyordu şimdi böyle mi olurduk...

Evini sorduk: Otelde kalıyormuş.

... Küçücük, kibrit kutusu gibi bir oda... Bana yetiyo çok şükür. Gecesi 1100 lira ayda 35.000 eder. Günde 2500 lira kazanıyom gerisi ile de üst baş iste...

Hayatta en çok ne olmak isterdin dedik. Assubay, dedi... Askerlik iyi

meslek maaşı var, elbisesi neyi var... Bak sana diyim bir tane halamın oğlu vardı okutup asker etmek istediler, çalışmadı, dalga geçti atıldı. Şimdi arkadaşları albay o çavuş....

İşten arta kalan zamanda ne yaptığını sorduk:

....Nah şu camide namazımı kılıyom sonra yemeğimi yiyip hava raporunu alıp yatıyorum...

Askerlikten başka ne olmak isterdin dedik. Mesela doktor... yoh, geçenlerde bir doktora gittim. Yaşımı sordu 1392 doğumluyum dedim. Burası nüfus kütüğü mü dedi. Gariban buldu aşağıladı... Askerlikten iyisi yok...

İrtica dedik anlamadı. En sonda anlatmayı başardık... Yoktur öyle şey. Namaz boynumuzun borcu. İrtica şeriat demek, Hiç eli kesilen gördün mü? Ben 100 lira çalsam hiç elim kesilir mi? Suça işlersen cezasını çeker-sin. Çalışana Allah rızkını verir. Bu işler böyle...

Kitap gazete okur musun dedik:

...Tansiyonum düşük, gözlerim kamaşuyo okuyamıyorum...

Peki, sinema, televizyon:

...O kadar zengin değiliz, televizyona da otelde hava durumu ile saat ayarı için bakıyorum...

Yeni boyalar hakkında ne düşünüyorsun, sizle rekabet eder mi?

... Onlar çamurlu su, insan eski alışkanlığından vazgeçer mi?

... Çocuklar okuyun, okuyun adam olun, öğretmeni, okulu sevin, sakın kaçmayın. Bak ben boyacı oldum sınıf arkadaşım subay, işte fark burda...

Raşit Dayı'dan kağıtlara sığmayacak, sesle, görüntüyle resimle anlatılmayacak öğütler, hayat dersleri aldık.

Dünün Şanlıurfalı Raşit'i bugün 1987'de İstanbul'da Kadıköy Yapı ve Kredi Bankası'nın önünde hayat savaşı veriyor...

EN SON HANGİ KİTABI OKUDUNUZ?

ÖLÜM

İsmet Cengiz, 9/B
Can Denizci, 9/C

Merve Barıştıran (9 A)

Ölmek nedir?
Herşeyin sonu mu?
Hissizleşmek mi?
Bir kurtuluş mu?
Yoksa bir kaçış mı?
Nasıl ölür insan?
Ruhu mu kalır sağ?
Adı mı kalır sonsuza?
Anılmaz mı hiç daha sonra?
Ölmek dediğin nedir ki?
Kalbin sağ kalsın yeter
Yaşarken de ölür insan
Dostlar ansın insanı
İnsan insana muhtaç
Bir tatlı söz yadigâr
Öldü de çekildi hayattan
Keşke hiç gitmeseydi
İyi hatırlasın dostlar insanı
İnsan dediğin ölmez ki
Nice ağza adı gelmez
Ruhuna fatiha okunmaz
İskeleti mezarda kalmaz
İşte odur ki ölü insan,
harap insan...

Sivas'ta binlerce insan, yüzlerce telefon, telsiz ve faksların olduğu bir ortamda yaşamlarını yitirenlerin anısına...

Pierre Caporal: Entrer Dans L'Espérance (Jean Paul)
Gündüz Diriker: Son Perde (Road Dahl)
Haluk Denizli: Des Grives (Aux Loups)
Sıtkı Badem: Yüzbaşı Selahattin'in Rômanı
Zeki Gündem: Tiyatro Eserleri (Adalet Ağaoğlu)
Öcal Altanay: Aydın Aydın (Prof. İlhan Arsel)
Oya Baysel: Yeni Hayat (Orhan Pamuk)
Halil Kudat: Ne Oldu Bize? (Toktamış Ateş)
Konca Gezer: Hz. Muhammed Neden Çok Evlendi?
Metin Ergin: Sessiz Ev (Orhan Pamuk)
İbrahim Ayata: Denizlerin Sırrı
Selçuk Özdemir: Şifalı Bitkiler
Christiane Pasquier: Sur La Vie (Simone De Beauvoir)
Cemil Öner: İnce Memet (Yaşar Kemal)
David Lévy: Les Letters D'Einstein
Serçin Divanlıoğlu: Le Cercle De Famille
İsak Abudaram: Apollinaire'in Şiirleri ve Etüdları
Michel Tagan: Vendredi Ou Les Lymbres Du Passé
Yasemin Keskiner: Le Parfum
Selahattin Çorakçı: Fareler ve İnsanlar (John Steinbeck)
Mara Yakovlevski: Beyaz Kale (Orhan Pamuk)
Sedat Çamdelen: Turgut Nereden Koşuyor? (Emin Çölaşan)
Dominique Franchaud: Les Peregrines Par Mme. Bourin
Gilles Davy: L'Histoire Des Turcs
Lale Bekyel: Saraydan Sürgüne
Müberra Demirel: Cevdet Bey ve Oğulları (Orhan Pamuk)
Sibel Mısırlıoğlu: Koku
Onur Erman: Din Bu
Selçuk Kızıllık: Endüstri Çağında Sanat Eğitimi
Ender Üstünel: Kara Kitap (Orhan Pamuk)
Culiyano Vanokori: Savaş ve Barış (Dostoyevski)
Zeynel Pur: İç Özgürlük (Kırışna Murti)
Nurcan Pehlivanoğlu: Ne Oldu Bize? (Toktamış Ateş)
Dr. Ahmet Maden: Osmanlı Tarihi Cilt 3 (Yılmaz Öztuna)
Ali İhsan Aymak: Chopin (Vahdet Gültekin)

ANKET

*İsmet Cengiz, 9/B
Can Denizci, 9/C*

1. Ekonomi Nedir?

• (fr. économie) Bir insan topluluğu ya da bir ülkedeki üretim, dağıtım ve servetlerin tüketim durumu ile ilgili olguların tümü ve bu olguları inceleyen bilim (Meydan Larousse)

> "Paranın iyi kullanılması" (Mete Karabeyoğlu-9/A)
> "Devletin parasal durumu" (Cana Akın-9/C)

> "Para piyasası" (Şima İmrek-7/B)
> "Ekonomi güzeldir." (Barış Mete - 10/A)

> "Bütçe" (Oğuz Kanca-7/A)

> "Sosyal, siyasal, bütün unsurların dengede tutularak, her kesimden insanın belli bir gelir seviyesine ulaştırılması için geliştirilen sistem." (İpek Biyikoğlu-10/C)

> "Para durumu" (Aykut Haddeler - Hz 2/A)

> "Parasal durum" (Zeynep Tünay- 6/B)
> "Yorum yok." (Sait Akgün- 10/B)
> "Hiç." (Ertuğrul Genç- Hz. 2/B)

2. ANARŞİ Nedir?

• Özgür ve adil bir toplum için hükümetin ortadan kaldırılmasını ön koşul olarak öngören düşünce ve eylemler. (Grolier International Americana)

> "Toplum içindeki insanların ayaklanıp halkın kendi kendine zarar" (Mustafa Yazar- 9/B)

> "Düzeni bozma" (Cem Koronel-10/B)
> "Yönetimsizlik" (Orçun Sarıpınar- 10/A)

> "Örgütçülük" (Can Bahçekapı-6/B)

> "Anarşidir." (Mert Altuğ-Hz. 1/B)

> "Başkaldırma" (Barış Ekinci- 6/B)

> "Devlet içinde çadır kuran insanların, çadırlarını, kendi veya diğer fikirlerle sahip olan insanlara sunmalarıdır." (Serter Yılmaz-9/B)

3. KİT Nedir?

• Kamu İktisadi Teşekkülleri

• Devlete ait sosyal ve ekonomik kuruluş (Meydan Larousse)

> Kamu İktisadi Teşebbüslerinin kısaltılması, ülkemizi zarara sokan kuruluşlar." (Şafak Ucur- 9/B)

> "Kara Şimşek" (Barış Mete- 10/A)

4. GLOBALLEŞME Nedir?

• Küreselleşme, ekonomik, siyasi bağlamda mesafenin kalkması

• Bütünleşme (Meydan Larousse)

> "Sınırların kaldırılması, entegrasyona girilmesi" (Şebnem Cansun- 10/A)

> "Bilemiyorum" (Murat Günay,Hz. 2/B)

> "Gezegelimiz üzerinde var olan devletlerin, halkların ve dinlerin birleşmesi" (Ceren İnan- 9/B)

5. POLİTİKA Nedir?

• Politikalar, kararların verileceği alanı tanımayan genel bir açıklamadır ve yöneticinin karşısındaki seçeneklerin sayısını sınırlandırarak yalnız uygun olanlarını bırakır. Politika, düşünüş ve harekete o şekilde yol gösterir ki; üstler, bütünsel planın astlar tarafından uygulandığından emin olabilirler. (Ekonomi Ansiklopedisi)

> "Halkın refahı için örgütlenme" (Oğuz Öktem- 10/A)

> "Politikacıların yaptığı iş" (Evren Akal- 7/A)

> "Parti başına gelmiş kişilerin yaptığı iş" (Yaşar Aracı-8/A)

> "Politika gerekli ve faydalı bir şey" (Kerem Bilsel-10/A)

> "Politika politikadır." (Zeynep Sevük- 6/B)

> "Milletvekili" (Alp Koronel- Hz. 2/A)

> "Ülkenin siyasetiyle ilgilenmek." (Esra Türkyurt- 9/B)

> "Mücadele" (Orhan Aker- 7/B)

6. DEVALÜASYON Nedir?

• Bir para biriminin öbür para birimleri ya da altın gibi bir referans sistemi karşısındaki değerinin hükümet tarafından azaltılması (Grolier International Americana)

> "Paranın değer kaybetmesi, ekonominin menfi olarak kötüye gitmesi" (Neşe Altuner-9/C)

> "Bizim paraya olanlar" (Erdal Tütüncüoğlu- 10/A)

> "Biz böyle bir şey öğrenmedik." (Ece Kansu- Hz. 2/A)

> "Kötü bir şey" (Yörük Divanoğlu- 11/A)

> "Başbelası" (Gökmen Özdemir- 11/B)

> "Devletin ekonomisinin kötüye gidip de işin içinden çıkılmayınca ihracatın arttırılmasıyla devletin ekonomisinin düzeleceği sanılarak yapılan para düşürme işlemi." (Emre Okar-9/C)

7. ENFLASYON Nedir?

• "Fiyatların genel artışı ile tanımlanan ekonomik dengesizlik." (Meydan Larousse)

> "Korkulan canavar" (Tuna Toker 9/C)

> "Kullandığımız eşyaların fiyatlarının artışıdır." (Hamdi Can Bahadan Hz. 2/)

> "Paranın değerinin değişmesi" (Halit Çağlı 11/C)

> "Dövizlerin artıp, Türk Parası'nın değerindeki düşüştür. (B. Topçuoğlu, Hz. 2/C)

> "Yorum yok." (Naci Arun 10/A)

> "Bizi hayatımızdan bezdiren birşey (İnanç Oltuluğul Hz. 2/C)

> "Devletin halka yüklediği zamlar." (İpek Kılıçer Hz. 2/C)

> "Bir milyonluk banknotun basılmasının sebebi." (Emir Diril Hz. 2/C)

> "Halkın yediği darbenin oranıdır." (Sinan Önal Hz. 2/C)

8. PROVOKASYON Nedir?

• Kendi amacı doğrultusunda bireysel veya toplumsal hareketlendirme (Meydan Larousse)

> "Tahrik etmek" (Esra Türkyurt- 9/B)

> "İnsanların zayıf yönlerinin kullanılarak kışkırtılması." (Ceren İnan- 9/B)

> "Kışkırtma" (Ufuk Bilsel- 7/B)

> "Milleti tahrik etmek" (Burak Amaç- 10/B)

> "Başkalarını tahrik etmek." (Cüneyd Kalabalık- 11/C)

> "Sosyal toplumda görevi olan fertlerin spesifik açıdan tertiplenmesi." (Serter Yılmaz- 9/B)

9. SPEKÜLASYON Nedir?

• Bilme amacı, çıkar gözetmeyen bilgi • Doğrulanamayan düşünce yapısı (Meydan Larousse)

> "Bilinmeyen bir şey hakkında fikir yürütmek" (Orkun Gücüm- 9/A)

> "Para kazanmak için yapılan bir iş" (Deniz Boran- 9/B)

> "İnandığın bir şeyi söyleme" (Sezgi Kumbaracıbaşı- 9/C)

> "Dedikodu" (Erman Çelebioğlu- 6/A)

> "Bilemiyorum" (Ebru Karaman- 6/A)

> "Ne bileyim ben?" (Duygu Kayacık- Hz. 2/B)

BİR FİLMDEN YEŞİL DÜŞLERE

Beğim Gazioğlu (Hz. 2/C)

Geçen Cuma Moda'da oturan teyzemle sinemaya gitmeye karar verdik. Bu kadar güzel film arasından birini seçmek epey zor oldu ama sonunda başrolünü **Jodie Foster**'in oynadığı **Nell** adlı filme gitmeye karar verdik. Film, ormanda annesiyle yaşayan Nell adlı bir kızın hayatını anlatıyordu.

Kızın kendine özgü bir dili ve yaşantı tarzı vardır. Annesinin ölümü üzerine yalnız kalan Nell'i gören bazı insanlar onu uygun bir şehre getirmeye çalışırlar ve bir süre için gözlem altında tutmaya karar verirler. Onun günlük yaşantısını, hareketlerini incelerler. Nell annesinin ölümü üzerine ona yardımcı olmak için bir koruyucu meleğin geleceğine inanır. Bunun üzerine onun uygarlığa dönmemesini ve ormanda rahat olduğunu savunan bir doktoru koruyucu meleği olarak görür. Doktor Nell'le iletişim kurmayı başarır. Yavaş yavaş onun dilini çözer ve yaptığı hareketlerin anlamlarını öğrenir. Nell gündüzleri dışarı çıkmaktan korkmaktadır. Onda derin etkiler bırakan bir olay ol-

duğunu anlayan doktor, onu bir gün zorla dışarı çıkarır. Nell yine her zaman yaptığı hareketleri yapar. Yani sanki bir oyun oynamış gibi koşuşturur durur. Daha sonra peşinden gelen doktoru küçük bir ırmağa götürür. Orada bir çocuk iskeleti görürler. Bunun üzerine doktor Nell'in bir gün oynarken burada ikizkardeşini kaybettiğini anlar. Sonunda mahkeme kararıyla Nell'in ormandaki evinde kalması uygun görülür.

Jodie Foster'in muhteşem bir oyunculuk sergilediği bu film adeta insanı büyütüyor. Filme çok konsantre olmama karşın dikkatimi oradaki ormanların güzelliğine vermeden yapamadım. Giderek yeşilliğin azaldığı ülkemizde böylesine alabildiğine uzanan dağların ve ormanların hasretini çekiyoruz. Fakat neden bunun bilincine varamıyoruz? Şimdi ise ancak yeşili filmlerde görebiliyoruz. Şu güzel bahar mevsiminde, kendini bahar çiçekleriyle bezemiş kaç ağaç görebiliyoruz? Maalesef çok az. Pekiyi bunun nedeni ne? Buralara nasıl geldik? Bir kaç sene

öncesine kadar Akdeniz kıyılarımız ağaçlarla doluydu. Yeşille mavinin keşiştiği bir cennetti adeta. Ama şimdi onların yerini turistik tesisler, oteller ve eğlence merkezleri aldı. Tüm bunlar gelen turistlerin daha çok ilgisini çekiyor ve daha çok para getiriyor. Bu arada yaşamın kaynağı olan doğa hiç düşünülüyor. O ise kendini yok eden insanınluna hergün biraz daha sırtını çeviriyor. Bu arada yeşilin yok olmasında en büyük etkenlerden biri de halkımız; o diri, genç ağaçları acımasızca kesen halkımız. Tanrı'nın verdiği bu doğal güzellikleri mobilya haline getirenlere, hele yakanlara ne demeli?

Artık bunlardan bıkan yeşil bir Türkiye isteyen gençler birer ikişer ağaç dikmeye başladılar. Ama her gün bir o kadar daha ağaç kesiliyor. Bu nereye varacak bilmiyorum ama ben artık çevremde ağaç görmek istiyorum. Kuşların civıltılarını, yaprakların hışırtılarını duymak; yaprakları sallandıran o ılık rüzgarı hissetmek istiyorum. Biz gençler el ele verip yeni bir Türkiye kurmalıyız; yeşilin tonlarını bizden sonraki nesillere tanıtmalıyız.

Yeşil Bir Türkiye İçin El Ele

GÜNLERDEN BİR GÜN

Simin Çamlıbel (Hz. 2/C)

Bu sabah bir türlü uyanamadım. Geç yatarım tabii uyanamam. Tam kalkıp giyinmişim ki servisim geldi. (Bu arada ben Cumartesi Pazarları voleybol'a gidiyorum) Apar topar aşağıya indim. Geç kaldığım için herkes bana kötü kötü bakıyordu. Neyse yine gırgır, şamata Pamukspor'a gidiyoruz ben herkese bu akşam Mustafa Sandal'ın konserine gideceğimi söyledim. Tabii Elif'le beraber. Voleybolda parmak, pas ve manşet çalıştık. Her zamanki gibi çok eğlendik.

Eve geldiğimde, servisten inerken herkes arkamdan bağırp Musti'nin bir resmini istedi. Hoş ben kendime bile alamayacağıma eminim ama neyse! Eve gelince önce bir duş yaptım, sonra da öğretmenim geldi. İki saat süren sıkıcı dersten sonra eğlenmeyi fazlasıyla hakettim. Saat sekize doğru annemle Elif'in bale okuluna gittik. Annesi ve teyzesi arabada oturuylardı.

Biz de yanlarına geçtik. Biraz sonra Elif de geldi. Birbirimize deli gibi el sallamaya başladık. Neyse bağırs, çağrış Bostancı Gösteri Merkezi'ne geldik. O ne kargaşa, o ne kalabalık! Zar zor, itiş kakış içeri girdik. Herkes bir an önce konserin başlamasını istiyordu ama Musti bizi bayağı bekletti. Orada satılan kalp şeklindeki ışıklardan aldık. Ama çok salladığımız için ne yazık ki bozuldular. Gerçekten çok muhteşem bir konserdi. İlk yarı bittiğinde patlamış mısır, frigo, su falan aldık. Herşey olduğundan daha pahalıydı. İkinci yarıda önümüzde oturmaları gerekenler ayakta oldukları için biz de ayaktaydık. Tüm gençler ikide bir Musti diye bağırdılar. Konserin sonuna doğru önümde oturan çocuk sandalyenin üzerine çıkıp tepindi. Biz ona inmesini söyledik ama duymamazlıktan geldi. Sonra Elif'in annesi onu uyardı. Biz de bir "oh" çekip salondan çıktık. Elifler bizi eve bıraktılar. Boğuşmak bütün uykumu kaçırdığı için, oturup **Ölü Ozanlar Derneği**'ni seyrettim. Daha sonra da yattım.

ESKİ BİR TAPINAK YAZITI

Gürültü-patırtının ortasında sükunetle dolaş; sessizliğin içinde huzur bulunduğunu unutma. Başka türlü davranmak açıkça gerekmedikçe herkesle dost olmaya çalış. Sana bir kötülük yapıldığında verebileceğin en iyi karşılık unutmak olsun. Bağışla ve unut. Ama kimseye teslim olma. İçten ol; telessiz, kısa ve açık seçik konuş. Başkalarına da kulak ver. Aptal ve cahil oldukları zaman bile dinle onları; çünkü, dünyada herkesin bir öyküsü vardır.

Yalnız planlarının değil, başarılarının da tadını çıkarmaya çalış. İşinle ne kadar küçük olursa olsun ilgilen; hayattaki dayanağın odur. Seveceğin bir iş seçersen yaşamında bir an bile çalışmış ve yorulmuş olmazsın. İşini öyle seveceksin ki, başarıların bedenini ve yüreğini güçlendirirken verdikleriyle de yepyeni hayatlar başlatmış olacaksın.

Olduğun gibi görün ve görüldüğün gibi ol. Sevmediğin zaman sever gibi yapma. Çevrene önerilerde bulun ama hükmetme. İnsanları yargılasan onları sevmeye zamanın kalmaz. Ve unutma ki, insanlığın yüzyıllardır öğrendikleri, sonsuz uzunlukta bir kumsaldaki tek bir kum tanecikinden daha fazla değildir.

Aşka burun kıvrırma sakın; o çöl ortasındaki yemyeşil bir bahçedir. O bahçeye layık bir bahçıvan olmak için her bitkinin sürekli bakıma ihtiyacı olduğunu unutma.

Kaybetmeyi ahlaksız bir kazanca tercih et. İlkinin acısı bir an, ötekinin vicdan azabı bir ömür boyu sürer. Bazı idealler o kadar değerlidir ki, o yolda mağlub olman bile zafer sayılır. Bu dünyada bırakacağın en büyük miras dürüstlüktür.

Yılların geçmesine öfkelenme; gençliğe yakışan şeyleri gülümseyerek teslim et geçmişe. Yapamayacağın şeyleri yapabileceklerini engellemesine izin verme.

Rüzgârın yönünü değiştiremediğin zaman, yelkenlerini rüzgâra göre ayarla. Çünkü dünya, karşılaştığın fırtınalarla değil, gemiyi limana getirip getiremediğinle ilgilenir. Ara sıra isyana yönelecek olsan da hatırla ki, evreni yargulamak imkansızdır. Onun için kavgalarını sürdürürken bile kendi kendinle barış içinde ol.

Hatırlar mısın doğduğun zamanları: Sen ağlarken herkes sevinçle gülüşüyordu. Öyle bir ömür geçir ki, herkes ağlasın öldüğünde, sen mutlulukla gülümse. Sabırlı, sevecen, erdemli ol. Önünde sonunda bütün servetin sensin. Görmeye çalış ki, bütün pisliğine ve kalleşliğine rağmen dünya yine de insanlığınunun biricik güzel mekanıdır.

(Xsentus İ.Ö. 9. yy)

BİR DOSTUN ANISINA

Yıl 1978. Frère Georges petit quartier'deki küçük kantini işletiyor. Talebi karşılayamadığı için teneffüslerde öğrencilerden yardım istiyor. Ben ikinci dönemin başından beri bu işi üstlenmişim. Aradan iki üç ay geçiyor, Frère Georges bir gün: "Sana çalışmanın karşılığını tam veremiyorum" diyor. O zamanlar çalışmanın karşılığı bir gazoz ve birkaç bisküvi. "Bu yüzden şunu almanı ve saklamamı istiyorum" Vermek istediği şeye bakıyorum, madeni gümüş bir para veya madalyon. "Bu" diyor Frère Georges, "Çekoslavakya'daki Karlovy Üniversitesinin hatıra paralarından biridir, kabul ederken çok sevinirim." Hediymi büyük bir sevinçle alıyorum. Cher Frère'le kucaklaşıyor ve dostluğunun sıcaklığını hissediyorum. Çalan zille birlikte sınıfıma koşuyorum.

Ender Üstüngel

LÜTFEN ONLARA "Cher Frère" DİYELİM!

Okulumuzda kaybolmakta olan bir gelenek beni çok rahatsız ediyor. Öğrencilerimizin, kendilerini eğitime adanmış ve sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen Frère'lerimize "Monsieur" diye hitap etmeleri karşısında ne yapacağımı bilemez durumdayım. Dilim döndüğünce ve şahit oldukça bunu düzeltmeye çalışıyorum ama tek başıma becerebileceğimi sanmıyorum. Lütfen, öğrencilerimizin, hiçbir karşılık beklemeden salt özveriyle çalışan Frère'lerimize "Cher Frère" diye hitap etmelerini sağlayalım.

Ender Üstüngel

"ÖFKEYLE KALKAN ZARARLA OTURUR"

(Kompozisyon Yarışması Birincisi)

Pelin Önal (9/A)

Çöken akşam karanlığında, Boğaz Köprüsünde bir trafik karmaşası daha yaşanıyordu. Açılan taksinin kapısından onsekiz-ondokuzunda bir genç fırladı, Bariyerlere doğru koşarken şaşkın bakışları üzerinde hissediyordu. Kendini boşluğa bıraktığında ise şaşkınlığın yerini korkunun aldığı suratlar onu ilgilendirmiyordu. Bu dünyadaki diğer şeyler gibi.....

Ertesi günün gazetelerinden gencin, çevresinin baskısı ve ailesinin ona karşı olan hoşgörüsüz tutumu yüzünden bunalmada olduğunu öğreniyor ve nedense pek şaşırmıyoruz. Ne yazık ki zorlaşan ve değişen hayat şartları artık aile içinde bile hoşgörüsüzlüğe zemin hazırlıyor. Genelde aile içerisinde kuşak farkı, duygu ve düşüncelerde oldukça önemli fark yarattığında, hoşgörüsüzlüğün temel nedeni halinde. Eğer aile bireyleri her türlü görüş ve düşüncelere ve insana saygı duygusunun bilincindeyseler daha çok baskıya maruz kalan gençler de görüşlerini savunmada özgür olabilirler ve hoşgörü sayesinde demokrasi, aile ortamındaki yerini de almış olur.

Ama hoşgörüyü sadece yetişkinlerden beklememek gerekir. Daha hoşgörülü, değerlendirmeye ve yargılama da tarafsız ve ılımlı bir genç kuşak ancak eğitimle ve belli bir kültür seviyesiyle sağlanabilir. Ne yazık

Pelin Önal, Can Denizci ve Çağdaş Babaoğlu öğretmenleriyle.

ki bu gelişimde oldukça başarısız, kazandırılmak istenen değerleri kolayca yok edebiliyoruz. Örneğin geniş kitlelere ulaştığından, toplum gelişmesi açısından taşıdığı değeri hiç sayarak, sadece izleyici çekmek için seviyesi düşük programlar hazırlayan, sanata ve kültüre gereken değeri vermeyen televizyon, giderek toplumda şiddet duygusunu körüklemekte ve hoşgörüsüz bir ortama zemin hazırlamaktadır.

Halkı oluşturan fertlerin kültür düzeyinden ve farklılığından doğan hoşgörü ise milli beraberliği ve demokrasiyi sağlar. Hoşgörü ile karşımızdaki kişinin görüşlerine saygı duyarak, fikirlerini dinleyip değerlendirerek içimizdeki şiddet duygusunu silebiliriz. Biraz korku, biraz üzüntüyle izlediğimiz son olaylarla ilgili olarak da hoşgörüyle davranarak fikirleri tartışmak gerekir. Ama silahsız, taşsız, sopasız,

yani, kinsiz, ve öfkesiz. Halk her bakımdan, gerek dini, gerek siyasi birbirine eşit olduğunu, polisin kendi evladı olduğunu unutmamalıdır. Zaman hoşgörü elden bırakılmamalıdır. Hoşgörü sahibi insan öfkesini, yenmeyi ve bağışlamayı bilir.

Son zamanlarda hoşgörüsüz bir toplum olmaya doğru gidiyoruz. Çoğu kez, hatta sporda bile dostluk sınırlarını yok eden, istenmeyen manzaralarla karşılaşmaktayız. Hoşgörü anlayışı yavaş yavaş yok ediliyor. Oysa anlayış, sabır ve saygıyla aşılamayacak sorun yoktur. Öfkeyle kalkıp zararlarla oturmak gerekir.

İçinde yaşadığımız dünyada eskiye göre daha çok hoşgörüyeye ihtiyacımız var. Bu eksikliği gidermek için, sadece bir yıl "Hoşgörü Yılı" ilan etmek ne yazık ki yeterli değil. Mutlu ve barışçıl dünya için daha fazla anlayış, saygı ve hoşgörü!..

TOPLUMSAL İLAÇ

(Kompozisyon Yarışması İkincisi)

Can Denizci (9/0)

İlkbaharda çiçek açmış bir meyve ağacı düşününüz; bu çiçekler doğanın kendine özgü güzelliğindedir. İşte "Hoşgörü" de bu çiçeklere benzer, kendisinden yararlanmasını bilene güzel kokar. Öte yandan doğada ise katı kurallar geçerlidir. Bazı gerçekler hüküm sürer. Hayvanlar dünyasında içgüdü dışında hareket eden ve başka bir hayvanı yememek için "Hoşgörü" gösteren bir hayvan var mıdır? Oysa insan, bu sınıflandırmanın dışındadır. Öyleyse "Hoşgörünün" bir insan özelliği olduğunu görüyoruz.

Bu kavram bireysel anlamda ele alındığında, karşımızdaki kişinin bize karşı, istemediğimiz şekilde davranışına sabırlı, akılcı ve alttan alıcı bir üslupla yaklaşma anlamına gelmektedir. Bir anlamda kişinin tutarsız davranışına, onun bu duygu ve davranış yansıma biçiminin tersiyle cevap vermektir.

"Hoşgörü"yü işleyişi bakımından en küçük birimde ele almak gerekir, yani toplumun en küçük birimi olan bireyler arasında. Kişiler arasında gerçekleştirilen "Hoşgörü" sağlam bir toplumun güvencesi olarak görüldüğünde ve bu bilinç toplum içerisinde yaygınlaştırıldığında "iç barış", "huzur" gibi kavramlar da toplum bünye-

sinde ön plana çıkar. Toplumlara koruyan bazı zarlar da böylece oluşur. Bunlar; kültür birliği amaç birliği gibi toplumun toplum olmasını sağlayan yapı taşlarıdır. İşte "Hoşgörü"de bu yapı taşlarının en önemlisidir. Çünkü, hoşgürsüz toplumların birey temelindeki bozukluk, o toplumun zaıflamasına zemin hazırlar.

Her toplumda çeşitli kesimler vardır. Bu kesimler onları oluşturanlar sayesinde diğer kesimlerden ayrılırlar. Yine, bu toplumda değişik kökenli insanlar yaşar, kendilerine ait değerlerini canlı tutmaya çalışırlar. Gerek kesimler, gerekse bu değişik kökenli fakat bir arada yaşayan bu insanlar arasındaki dengeler bozulup, suç bir veya birkaç kesime atılırsa, huzursuzluk ortamı doğar. Bir milletin yıkılmasının en kolay yolunun bu dengeler üzerinde oynamak olduğunu bilen ve uzun yıllar boyunca geliştirdikleri planları uygulamak isteyen devletler, çeşitli hileler ve oyunlar aracılığı ile bir milletin bireylerini ve kesimlerini birbirine düşürürler. Bu tip olaylar Kurtuluş Savaşı öncesi de yaşanmış, ancak Atatürk'ün olaylar karşısındaki halkı bir amaç doğrultusunda birleştirici tavrı, ileriye görme becerisi sayesinde zorlukların üstesinden gelmiştir. Ülkemizde yaşanan bazı gün-

cel olayların üstesinden de ancak "Hoşgörü" gelebilir.

Gerek bireysel, gerek toplumsal anlamda "Hoşgörü"nün bir sınırının olması doğaldır. Bir kişinin iyi niyeti kötüye kullanılmamalıdır. O kişinin daima bize "hoşgörü" göstermek zorunda kalması önemlidir. Bu nedenle her özgürlüğün bir sınırı olduğu gibi "Hoşgörü"de sınırsız değildir. Ayrıca kasıt söz konusu olduğu zaman "hoşgörü" gösterilmesi zora girer.

Eğitim ve kültür bu kavramın oluşumunda en büyük etkidir. İnsan eğitimin ışığında daha "hoşgörülü" olmayı öğrenir, hoşgörünün felsefi yanının farkına varır: Bu, tüm insanlığı birleştirici olmasıdır. Kişinin "hoşgörülü" olması da onun kişiliğinin bir aynasıdır.

İşte bu nedenle "hoşgörü" toplumsal bir ilaçtır, çünkü en ciddi, kişisel, toplumsal yaralar onun sayesinde giderilir, yine onun sayesinde insanlar arasındaki bağlar güçlenir. İnsanlar ortak amaçlar uğrunda birleşirler. Toplum başarısı böylece güçlenmiş olur. Eğer bir toplumun özellikleri arasında "hoşgörü" de sayabiliyorsak, o toplum bir yerlere gelmiş demektir.

"SANATSIZ KALAN BİR TOPLUMUN
HAYAT DAMARLARINDAN BİRİ
KOPMUŞ DEMEKTİR"

"Varolmanın Sırrı Sanat"

Sinan Aksoy (7-B)

Bir insan topluluğunu millet yapan en önemli nitelik, bireyler arasındaki dil, din, tarih, amaç ve kültür birliğidir. İnsanlar bunları paylaştıkları ölçüde kendilerini içinde yaşadıkları toplumun bir parçası olarak görürler. İnsanları birbirlerine hem gönülden, hem zihinden bağlarlar. İşte ait olma duygusu dediğimiz şey böyle oluşur. Ortak kültür sayesinde bu duygu gelişir, güçlenir.

Ortak kültür, bir milletin örf ve adetleri, destanları, sözlü ve yazılı edebiyatı ile sanatçının toplamı olarak ortaya çıkar. Kanımca Atatürk'ün söylediği cümle içindeki "sanat" sözcüğü, genel anlamda kullanılmıştır. Yani büyük olasılıkla kültür kavramı kastedilmektedir. Ama yine de, özellikle sanat boyutunu ele alacak olursak bir ulusun varlığını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu en önemli besinin sanat olduğunu söyleyebiliriz.

Sanat, insanları yaratıcılığa ve üretkenliğe teşvik eder. Ortaya çıkan sanat yapıtları bir yandan o ulusun yaratıcılığını temsil ederken; bir yandan da ulusal gurur vesilesi olurlar. Ayrıca sanat, toplumsal olayları yorumlamak için farklı bir bakış açısı sunmaktadır. Bu açı çok daha toleranslı ve özgürlükçüdür. Sanat katı kurallar tanımadığı için değişime ve gelişime hep açık olmuştur. Dolayısıyla milletlerin tarih içinde geçirdikleri evrim, büyük ölçüde sanat sayesinde olmuştur. 16. yy'da yaşanan Rönesansın etkilerinin günümüze kadar uzandığını söylemeye gerek var mı?

İşte büyük Atatürk'ün sözlerinden çıkan anlam budur. Milletler sanatla, kültürle, edebiyatla beslenemezlerse yaşayamazlar. Kuruyup yok olurlar. Yani, çağlara ayak uydurmanın ve kendini geliştirmenin yolu önce sanattan geçer. Birlikte üretip, birlik içinde paylaşılan bir kültür o toplumun yaşam garantisidir. Bu harç olmazsa gerçekten o milletin hayat damarlarından biri, belki de en önemlisi kopmuş demektir.

HOŞGÖRÜ VE SEVGİ

(Kompozisyon Yarışması Üçüncüsü)

Çağdaş Babaoğlu (7z. 2/A)

Hoşgörü, sabır, anlayış, sevgi... Toplum hayatında barış ve huzurun sağlanması için gereken en önemli unsurlar...

Hoşgörü, yanlışlıklar ve hatalar içinde çaresiz kalan bir insana yardım elini uzatmak... Bir kaç anlamlı sevgi sözcüğü ile ifade edilen ikazlar, karşımızdakinin hatalarını anlayarak düzeltmesine, kazanacağı güven duygusu ile geleceğe umutla bakmasına yeter de artar bile. Bir denesek!..

Dünyada yaşanan savaşlar, kavgalar, kötülükler hep hoşgörüsüzlükten kaynaklanmıyor mu? Birbirimizin dilini, dinini, düşüncesini hoşgörerek dostlukla birbirimize kenetlensek bu olaylar asla yaşanmazdı. Bir denesek!..

Ancak hoşgörünün de bir sınırı olduğunu asla unutmamalıyız. İnsan öldüren bir katile, banka soyan bir hırsıza, bir rüşvetçiye, başkasının malına mülküne sahip çıkan bir kapkaççıya asla hoşgörülü bakılmaz. Hoşgörünün sınırı, yasaların sınırındır.

Ayrıca toplumdaki hoşgörülü insanların güzel duygularını sömürüp sürekli kötülük yapan, başkalarını üzen insanlar da hoşgörüye layık değildir.

Sevgi sonsuz ve hoşgörü kaynağı. Nasıl meyvatsız bir ağaç olmazsa, hoşgörüsüz sevgi, sevgisiz hoşgörü de olamaz. Doğayı, insanı, hayvanı seven, hayata da daha hoşgörülü bakar. Dikeni elimize batan bir gülü, havyanların doğal tepkilerini, insanların düşüncelerini, inançlarını anlayışla karşılayabiliyorsak bu bizim tamamen hoşgörülü bir insan olduğumuz anlamına gelir.

Bir denesek!..

Ne kaybederiz?

ÇAĞDAŞ MUTLULUK

Hale Öztürk (8 B)

Sağlıklı ve mutlu yaşamak, her insanın amacıdır. Sağlıklı yaşamayı biliriz de mutluluğu ne olduğunu çoğu kez ayırtedemiyoruz.

Maddi yönden varlıklı olmak, bu olanaklarla dilediğini elde edebilmek, çoğu kez mutluluğu getirmiyor insana. Kişiyi rahatlatıyor, sıkıntısını yok ediyor ama o mutluluk denen kavramı bir türlü tattıramıyor.

Bunun nedenlerini zaman zaman düşünmüşümdür. Mutluluğu nasıl yakalayabileceğimizi yine de bilinçli bir şekilde kavrayamamışım. Sanıyorum ki insan sağlıklı da olsa, maddi yönden geniş olanakları da bulursa, yaşadığı aile ortamı sevgi ve saygı ilişkisiyle huzurlu da olsa bazen mutsuz olabiliyor.

Ben bunu, sonunda yaşadığımız çağın olaylarına bağlamakla çözebildim sanıyorum.

Öyle ya, çevre kirliliğinin getirdiği çapraşıklıklar, yakın ve uzak coğrafyalarda birbirlerini boğazlayan insanlar, yaşamımızı her yönden olumsuz etkiliyor.

İstese de mutlu olamıyoruz. Her sabah gazetelerin manşetleri her akşam televizyonların çarpıcı gösterimleri bizleri sanki mutluluktan uzaklaştırmak için düzenleniyor.

Mutluluğun insanın yaşam evreleriyle de büyük ilgisi olduğu kanıdaysım.

Çocukluk çağının, oyunlarla bütünleşen şam ayında, her olaydan kendine bir pay çıkarmak kolaydır. Ancak bu dönemde de ana-baba sevgisinden yoksun kalan, ekonomik güçsüzlükler nedeniyle çocukluğunu yaşayamayan kimseleri de göz ardı etmemeliyiz.

Çocukluktan ayrılmak, öğrenimin çeşitli aşamalarındaki güçlükleri göğüslemek de zaman zaman bizlere mutluluğun gelgitleriyle orantılı duygular yaşatmıştır.

Genç kızlığın, delikanlılığın yaşıntısı ise çok daha zengin bir düşler dünyasının parıltılarıyla doludur. Bu parıltıların ardından koşmak, heyecanlı bir yarışa katılmışcasına çaba harcamak, sonunda mutluluğun ipini göğüslemekle sonuçlanabilir.

Bizden önceki daha yaşlı kuşakların duygularını ise, onların konuşmalarından ve davranışlarından çıkarabiliyoruz. Çocuklarının büyüdüğünü ve hayatta belli başarılarla ulaştığını görenlerin mutluluğu ise herhalde henüz tadamayacağımız bir duygu olsa gerek. Onların bizde bulduklarını, bizler de belki yıllar sonra algılayabileceğiz.

Sağlıklı ömürlerin, kişilere torun sevgisi tattırdığını da gerek kendi ailemizde ve gerek yakın çevremizde görmekteyiz. Böylesine sağlıklı bir yaşamın herkesçe duyumsanmasını gönülden dilemekle mutluluğu tadabiliriz.

Çoğu kez, bizden önceki kuşağın yaşamıyla ilgili olayları büyüklerimizden dinliyoruz. Yetmiş yıldır savaş yüzü görmeyen ülkemizde cumhuriyetin ilk kuruluş yıllarının yaşamını anlatan büyüklerimiz, mutlu bir yaşantının nasıl yokluklar içinde varolabileceğini bize duyuruyorlar.

En zor koşullarda bile kişisel yaşamlarının sıkıntılarını unutabilen, bugün için dedemiz yaşındaki kuşağın o zamanki mutluluğu, Atamızın, ülkenin kalkınması için yaşadığı heyecana ve yurt sevgisine dayanıyormuş.

Şunu anladım ki mutluluk kişisel olduğu kadar, toplumsal koşullarda da çok yakından ilgilidir. Hatta bugün için, küçülen dünyamızda bunun evrensel koşullarla da yakından ilgili olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

DOĞA KATLIAMI

Berk Çakar (Hz. 2/C)

Sizler de benim gibi çevremizdeki doğa katliamına tanıksınız. İnsanlar kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettikçe ilerdeki nesillere doğal hiçbir şey kalmayacak.

Geçen Pazar ailemle bir Boğaz gezisine gitmiştik. Aşıyan'dan geçerken, Boğaz'ın karşı yakası Gök-su'da gördüğümüz manzara bizi şaşkına çevirdi. Bu şaşkınlık sonra üzüntüye dönüştü. Çünkü oldukça geniş bir ağaçlık bölümü site yapmak için kesmişler. Boğazın o kesimini adeta katletmişler. Çok çirkin bir görüntü ortaya çıkmıştı.

Bazen düşünüyorum, bu güzel denizlerimiz masmavi, tertemiz olamaz mıydı? Beton evler bu kadar yükselmeyip, etrafımız ağaçlarla çevrilemez miydi? Göllelimizin etrafına birkaç kişinin mutluluğu için yapılan evler engellenemez miydi? Fabrikaların pis suları arıtılıp doğaya geri verilemez miydi? Keşke... O zaman ben ve benim gibi düşünenler çok daha mutlu ve sağlıklı olurduk.

Çocuk Hakları Sözleşmesi ve Düşündürdükleri

Zeynel Pur (Okul Rehber Öğretmeni)

Çocuk Hakları Sözleşmesi TBMM'de Aralık 1994'de onaylandı. Ancak uygulamak için yasal alt yapının varlığı söylenemez. Çünkü nüfusu 100 bini aşan her ilçede bir çocuk mahkemesi olması gerekirken bugün sadece İstanbul, Ankara, İzmir ve Trabzon'da çocuk mahkemeleri var. Ayrıca iç hukukumuzdaki normların da değişmesi gerekmektedir. Örneğin: Türkiye'de Çocuk Mahkemesi Kanunu'na göre 15 yaşın altındakiler çocuk sayılır, bu yaşın altındakiler çocuk mahkemelerinde yargılanabilirler. Sözleşmeye göre özellikle yurdumuzda son zamanlarda 15-18 yaş arasındaki suçlu çocuk sayısındaki artışı da dikkate alacak olursak ceza, sulh ve asliye hukuk mahkemelerindeki dava dosyalarının çocuk mahkemelerine kaydırılması gerekmektedir.

İstanbul Barosu Çocuk Komisyonu üyesi Aynur Tuncer: "Alt yapıyı kurmazsanız çocuk mahkemeleri oluşturamazsınız, buralara hakim, savcı, pedagoğ ve sosyal hizmetli veremezsiniz" diyor. Bugün günde 40 duruşmanın yapıldığı çocuk mahkemeleri bu yığılmayı kaldıramaz durumdadır.

Aynur Tuncer, çocuğun ifadesinin kimin tarafından alınacağı, tutuklanıp tutuklanamayacağı, delilleri kimin top-

layacağı konusunda, özellikle 15-18 yaş çocuk suçları konusunda büyük bir karmaşa yaşandığını söylemektedir."

Sorun sadece yargılama safhasında yaşanmıyor. Küçük yaştaki çocukların ağır işlerde çalıştırılması, eğitim öğretimde fırsat eşitliği, sağlık sorunları, aile yaşamında çocuğun karşılaştığı sorunlar, bugün sayıları milyonları bulan sokak çocuklarının korunması çözüm bekleyen sorunlar olarak karşımızda. Bütün bu sorunların çözümü, İçişleri, Mili Eğitim, Sağlık, Adalet ve Kadın ve Aileden Sorumlu Bakanlıkların iş ve güç birliğine bağlı.

İşte Çocuk Hakları:

Çocuk Hakları Sözleşmesine göre 18 yaşına kadar tüm insanlar çocuk sayılacak ve şu haklara sahip olacaktır.

1- Görüşlerini serbestçe ifade edebileceklerdir.

2- Diledikleri konuda dernek kurup faaliyette bulunabileceklerdir.

3- Toplantı ve gösteri yapabileceklerdir.

4- Okul disiplini, çocuğun insan olarak taşıdığı saygınlıkla bağdaşır olacaktır.

5- 18 yaşını doldurmamış her insan çocuk sayılacak ve tehlikeli işlerde çalıştırılmala-

rına izin verilmeyecektir. Çocukların dansözlük gibi faaliyetlerde bulunmaları da yasaktır.

6- Aile içinde şiddet ve suistimale maruz kalan çocuk, devletten özel koruma ve yardım görme hakkına sahip olacaktır.

7- Taraf devletler, her çocuğa sosyal güvenlikten yararlanma hakkı tanıyacaktır.

8- Suç işleyen çocuklar hiçbir şekilde idam ve müebbet hapis cezalarına çarptırılmayacaktır.

9- Taraf devletler, 15 yaşından küçüklerin çatışmalara doğrudan katılmamaları için bütün tedbirleri alacaktır.

10- Çocuklara işkence ve zulümce davranış yapılmayacak, aşağılayıcı cezalar verilmeyecektir.

11- Tüm özürlü çocuklara özel bakım hakkı verilecek, yaşama etkin biçimde katılmalarını kolaylaştıran şartlar sağlanacaktır.

Not: Bu yazı, Korunmaya Muh. Çocuklar Yönetmeliği ve 16 Aralık 1994 tarihli "Yeni Yüzyıl Gazetesi"nin 1. sayfasında Oya Ayman Büber'in bu konudaki yazılarından yararlanılarak hazırlandı.

BEYAZ KALE

Serbülent Burak Oğuz

"En iyi hediye kitaptır." diye bu yılbaşında annemden bana Orhan Pamuk'un "Yeni Hayat" adlı romanını almasını istemiştım. "Belki bir kitap okuyunca bir gün bütün hayatım değişebilirdi." Ama annemin bana Yeni Hayat yerine Pamuk'un 1985'te yayınladığı "Beyaz Kale" adlı romanını hediye aldığını görünce hayatımı değiştirmemeye karar verdim. Ama yılbaşının bir gün öncesi midemden rahatsızlanınca yılbaşı akşamı dışarı çıkamadım, evde kaldım. Aile bireyleriyle eğlenip televizyona bir göz atmak yerine odama çekildim ve "Beyaz Kale"nin kapağını açtım.

«Venedik'ten Napoli'ye gidiyorduk. Türk gemileri yolumuza kesti...» Pamuk bu roma-

nında 17. yüzyılda Türk korsanlarınca tutsak edilen bir Venediklinin İstanbul'a getirilişini, astronomiden, fizikten, bilimden anlayan bu esirin aynı ilgileri paylaşan bir Türk tarafından esir pazarında alındıktan sonra birbirleriyle olan ilişkisini anlatıyor. Duygusal ve düşünce olarak da benzeşen bu iki insan fiziki olarak birbirlerine tıpatıp benzemektedir. Garip bir benzerlik vardır bu iki insan arasında. Efendi köleden İtalya'yı ve Batı bilimini öğrenmek ister. Bu iki insan birbirlerini tanımak, anlamak ve anlatmak için Haliç'e bakan karanlık bir evde ayrı masanın iki ucuna oturur ve kendilerini anlatmaya başlarlar. Otuz yıl süren arkadaşlıklarında birçok şeyi başarırlar.

Vebanın kol gezdiği İstanbul sokaklarında vebayı azaltırlar, çocuk yaştaki padişahla samimi olur; ona hikayeler yazarlar; efendi padişahın müneccimbaşısı olur. Birlikte Osmanlı İmparatorluğu'nun saygıdeğer insanları arasına girmeyi başarırlar. Ama tek başaramadıkları şey "Ben neden benim?" sorusuna otuz yıldır cevap verememeleridir... Ta ki efendiyle köle yer değiştirene kadar...

"Beyaz Kale" kısa, yalın ama birçok düşünceyi içine sığdırabilen, tadı damağınızda kalabilecek nitelikte olan güzel bir roman.

Orhan Pamuk - "Beyaz Kale" İletişim Yayınları, 160.000 TL.

BEKLENİLMEYEN BAŞARILAR

İpek Kılıçer (Hz 2-B)

Bugün öğleden sonra eve döndüğümde annem eve daha yeni girmiş olan kardeşimden akşam üstü Capitol'e sinemaya gideceğimizi öğrendim. Buna çok sevindim, hem öğleden sonramı değerlendirecek, hem de daha önce gösterime girip de göremediğim "Forrest Gump" adlı filmin yoğun istek üzerine tekrar oynatılmasından yararlanacaktım. Bütün işlerimizi bitirip de sinemaya girdiğimizde de salonun seyircilerle dolup taşığını gördüğümde bunu filmin değişik konusuna bağlamıştım. Gerçek-

ten de ilginç olan bu filmin konusu düşük zekalı bir çocuğun iyi niyeti, hızlı koşusu ve annesi tarafından uğraşlar vererek okutulurken edindiği kız arkadaşının desteği sayesinde başarından başarıya gidişidir.

Hayatı boyunca birçok değişik şeyi başarıyla tamamlamış olan bu genç sonunda tek kız arkadaşıyla evlenir ve bir çocuk sahibi olur. Böylece yaşamı boyunca normal insanlardan hiç farkı kalmaz.

İnsanlara dünyaya başka gözlerle de baktırmayı öğüt-

yen ve beni çok derinden etkileyen bu filmin başrol oyuncusu olan Tom Hanks başarılı oyunuyla en iyi erkek oyuncu dalında Oscar'a sahip oldu. Film aynı zamanda birçok dalda Oscar'a aday oldu ve büyül gişe rekorları kırdı.

Herkesin kendinden birşeyler bulabileceği bir film. İnsanların hiçbir zaman küçümsenmemesi gerektiğini vurgulayan bu filmi herkes izlemeli.

SATRANÇ YARIŞMASI

Ali Alpay

Pazar günleri, saat yarımında, TRT 2 ekranlarında yer alan "Satranç" adlı, satrançı sevdirmeyi ve öğretmeyi amaçlayan yarışma programına okulumuzun davet edilmesi üzerine 29 Kasım Salı günü, beş yarışmacı ve sekiz seyirci toplam onüç kişi, başımızda sorumlu öğretmenimiz Zeki Gündem ile, TRT stüdyolarına gittik. Saat tam bire çeyrek kala TRT 2 binasına vardık. Otoparkın girişindeki ve kapıdaki güvenlik önünde bir iki dakika oyalandıktan sonra bir görevli bizi oldukça eski ve bakımsız binanın bekleme salonuna götürdü. Salon zaten oldukça kalabalık olduğundan yarımız ayakta sohbet etmeye, yarımız da boş kalmış birkaç koltukta oturmaya başladık.

Bize saat bir civarı stüdyoda olmamız gerektiği söylendiğinden çok uzun beklemeyeceğimizi umuyorduk. Saat ikiye yirmi kala programın çekileceği stüdyoya çağrıldık.

Stüdyoya girdik, biz seyirciler için ayrılmış olan bölüme geçtik. İlk göze çarpan şey, programın aceleye getirilmiş olmasından çok maddi imkansızlıklara bağladığım derme çatma dekor ve oturma yerleriydi. Koltuk, sandalye, tribün gibi bir kelimeyi özellikle kullanmıyorum, çünkü seyircilerin oturduğu yer "alçak, geniş basamaklı ve üstü halı kaplanmış bir merdiven kesidi"nden başka bir şey değildi. Yine de çok kalabalık olmadığımızdan ve nihayet oturacak bir yer bulmanın hoşnutluğuyla hemen yerleştik. Yarışmacı arkadaşlar da bu arada kendileri için ayrılmış masalara geçtiler.

Ben yerdeki paramparça olup bantlarla tutturulmuş döşemenin ekranda nasıl olup da göze batmadığını düşünürken programın sunucusu hanımefendi ve programın

"Satranç" konusunda her şeyiyle ilgilenen Demir Bey geldiler. Çekim öncesi hazırlıklar sürerken, Demir Bey kısa bir konuşma yaptı ve yarışmacılara satranç ile ilgili birkaç soru sordu. Hatta bu soruların cevaplarını söyledi, bir cevabı Alman Lisesi'nden bir öğrenci ile kısaca tartıştı. Bu sırada sunucu hanım yerine yerleşti. Bir kameraman, suncunun hemen yanında, üzerinde sorular gösterilecek monitörü ayarladı. Monitörde!! gibi satranç imgeleri belirdi. Nihayet ikiye beş geçe hazırlıklar tamamlandı ve mikrofonlar test edildi. Tüm yarışmacılar "adım... okulum... hobilerim..." gibi kısa cümleler ile deneme amaçlı kendilerini tanıttılar. Alman Lisesi takım kaptanının "Arkadaşlara başarı dilemiyorum, çünkü hiç şansları yok" sözleri beni döşemeden de çok şaşırttı.

Nihayet ikiye on geçe çekim başladı. Program pazar günü banttan yayınlanacağı için sunucuya bazı cümleler tekrar ettirildi, baştan alındı. Kısacası buraya kadar maddi imkansızlıklar içinde TRT stüdyosu hariç herşey geçen sene katıldığım Kanal 6 yarışması gibiydi. İşte bu andan itibaren çok ilginç şeyler olmaya başladı. Sorulan ilk soru Demir Bey'in yarışma başlamadan önce yarışmacılara yönelttiği ve cevapladığı sorunun aynısıydı. Doğal olarak iki ekipde soruyu rahatlıkla bildi. İkinci soru bir monitör sorusu idi ki buradaki imge de program başlamadan önce ekranda yanıp sönenin aynısı idi. Ve iki ekip başabaş mücadeleyi sürdürdü. Nihayet "matı bulunuz" gibi problem sorularına gelindi. Bu sorularda takımımızın, özellikle de Ahmet ve Yaman'ın rakiplerine göre çok daha hızlı düşünmeleri ve rakip takımın notasyonda zorlanması bize avantaj sağladı. Bu sırada yine beni şaşırtan bir şey oldu. Sunucu

soruyu okuyor, takımlar düşünmeye başlıyor ve sunucunun diksiyonunu beğenmeyen stüdyo görevlisi çekimi baştan alıyordu. Soru çoktan okunduğu için ikinci okunuşta kimse soruyu dinlemiyor, soruyu çözmeye uğraşılıyor, yirmi ya da otuz saniye olması gereken cevap süresi bir dakikaya çıkıyordu. Bu birkaç kere tekrarlanınca da takımımızın hızlı olması bir avantaj olmaktan çıkıyordu. Sonuçta sunucu hanımefendi bile yarışmanın başındaki didaktik tavrını bırakıp özür diler havada şakalar yapmaya başladı.

Geçen sene Kanal 6'daki yarışma da banttandı ama orada reklam arası, giriş gibi yerler hariç tüm program tek parça halinde çekilmiş, her soru tam süresi kadar zaman içinde cevaplanmıştı. TRT 2 ise sürekli bir dur kalk havası içinde çekim yapınca yarışmacıların konsantrasyonu dağıldı. Yine de yarışmanın son kısmı çok daha rahat ve sorunsuz çekilebildi. Yarışma sonucunda takımımız 104-73 galip geldi. TRT 2'de iki ekibe de sembolik hediyeler verip, sorumlu öğretmenleri tebrik etti.

Sonuç olarak yarışma çekim açısından oldukça sıkıntılı bir tecrübeye ama seyretmek açısından iyi bir program olarak nitelenebilirdi.

Yarışmadaki en büyük aksaklık bence çekimin tekrar edilmesi sırasında kah bize kah rakibe avantaj sağlanması ve de bazı soruların açıkça yarışmadan önce iki ekibe de verilmesiydi. TRT 2'nin elindeki sınırlı kaynakları göz önüne alırsak, bu yarışma gerçekten de TRT'nin satranca, daha doğrusu Türkiye'deki satranca bir katkısı, bir hediyesiydi.

Sonuç olarak, tüm aksaklıklara rağmen yarışmaktan mutlu olduğumuz, kazanmaktan gurur duyduğumuz bir yarışmaydı.

BİLGİSAYAR DÜNYASI

Ender ÜSTÜNCEL (Bilgisayar Öğretmeni)

Bilgisayar Dünyasından Haberler CD-ROM

Raks Elektronik, Aralık 94'ten beri CD piyasasında ben de varım diyor. Şirket, 1995 ve 1996'da CD-ROM piyasasının yüzde 50'sini ele geçirmeyi hedefliyor.

P6 ve P7

Intel, 1995'in sonlarına doğru Pentium'dan 2 kat daha hızlı P6 kod adlı işlemcisini piyasaya sunacak. Yeni işlemcideki transistör sayısı tam 5.5 milyon. (Bu sayı Pentium'da 3.1 milyondur) Yeni işlemci 133 MHz hızda çalışacak ve saniyede 300 milyon işlem yapacak. Intel şu sıralar P7 kodlu işlemci üzerinde çalışıyor. P6, P7'nin atası olarak tasarlanmış.

CEbit 95

Hannover'de 8 Mart'ta başlayan Uluslararası CEbit fuarı 15 Mart'ta sona erdi. Son teknolojik gelişmelerin sergilendiği fuarı Türkiye, den 210 teknik adam izledi.

SJ

Gelecek yıl bilgisayar laboratuvarında, üniversite sınavlarına yönelik bir soru bankası kurmayı planlıyoruz. Ayrıca bilgisayarlarımızı bir ağla birleştirmeyi düşünüyoruz. Bunlara ek olarak bir de optik okuyucu alırsak enfes olur.

Nedir bu bilgisayarlarda kullanılan CD-ROM?

CD, müzik dünyasından bildiğimiz Compact Disk'in kısaltmasıdır. CD'nin en büyük özelliği, müziği sayısal olarak kaydetmesidir. Kayıt işlemini basit olarak açıklamak gerekirse, manyetik değil fiziksel olduğunu söyleyebilirim. Lazer ışını kullanılarak diskin yüzeyinde çukurlar oluşturulur. Daha sonra bu çukurlar ve tepeler (yani çukurlaştırılmamış alanlar) yine lazer ışını yardımıyla bilgilere veya notalara dönüştürülür.

Peki niçin yavaş çalışıyor?

Şimdi bu yavaşlığın sebebini size bayılmadan anlatmaya çalışacağım. Evet, hazır mısınız? Başlıyorum: CD'lerin yavaşlığı müzik için düşünülmemiş olmalarından kaynaklanır. Müzik notalardan oluştuğu ve bu notalar sırayla okundukları için (Sırayla okunmasa nasıl bir şey olurdu acaba?) seçilen kayıt yönteminde dış dairelerde (alanın daha geniş olmasından dolayı) daha fazla nota vardır. (Tamam, sinirlenmeyin basitçe anlatmaya çalışıyorum işte, n'apiim seçtiğim konu çok acı) Bu yüzden diskin dönme hızı değişken olmalıdır. Motorun dönüş hızının habire azaltılıp çoğaltılması diskin hızını dramatik biçimde düşürür. Ayrıca okuma kafasının fiziksel ağırlığı da hızı düşüren ikinci bir faktördür.

CD-ROM cephesinde bir yenilik var mı?

Evet var. IDE özelliği olanlar 1, 2, 3, derken 4 kat hıza ulaştık. SCSI özelliği olanlar ise 4.4 hıza ulaştı. Ayrıca kayıt yapılabilen CD'ler üzerindeki araştırmalar devam ediyor. Yalnız bir kere kayıt yapılabilen CD'nin fiyatı 30 dolar, kayıt aleti ve yazılımı ise sudan ucuz sadece 7500 dolar.

TECHNO NEDİR?

Fark Etmekçi

80'li yıllarda toplumun gelişmesi ve ihtiyaçların çeşitlenmesi doğrultusunda müzik anlayışı da değişimden nasibini aldı.

Elvis ile başlayan "Rock" fırtınası dinmeye başlayınca gündemi belirleyen müzik türü yerini yavaş yavaş diskoteklerde çalınan parçalara bıraktı. Bu parçalarda ilk başta rock enstrümanları daha sonradan elektronik orglar kullanılmaya başlandı. Karmaşık ritmlerden ziyade basit ve herkesin anlayabileceği dans etmeye uygun ritimler kullanıldı. Bunun yanında bu parçalarda anlamlı sözlere de yer verildi.

90'lı yıllarda ise yeni bir arayış başladı. Artık 80'den kalan

parçaların ilgi çekici yanının melodik yerleri ve ritimleri olduğu anlaşılınca toplumun ihtiyacına cevap verecek yeni bir müzik türü ortaya çıktı.

İlk başta sözlü parçalardan bıkmış olduğu için bu parçalar sadece melodi güzelliği ve ritmin akıcılığı ile şekillendiler. Ritm daha ön plana çıktı, ve sadece synthizer ile elde edilmiş değişik tonlar kullanıldı ve bunu yaparken de teknolojiden faydalandığı için de bu yeni türe "Techno" adı verildi.

Daha sonraları bu türün sevilmesiyle kalıcılığı anlaşıldı. Çünkü aynı zamanlarda boy gösteren ve beklediği ilgiyi göremeyen "Asit" akımı kayboldu. Bu

akımın yaygınlaşması ve büyük bir kitleye hitab etmesi sonucunda pop gündemini oluşturan parçaların bu türün özelliklerini kapsadığını görmekteyiz.

Şöyle radyonuzu karıştırırken veya televizyon seyrederken "Techno" nun müziğini her alanına girdiğini farkedeceksiniz.

Bu akım müziğe belli bir kalite ve çeşitlilik getirmiştir, mesela diskolara klasik müziğin girmesini, unutulmaya başlanan parçaların hatırlanmasını yani remix denilen şekilde güncellenmesini, halk ezgilerinin yaşatılmasını sağlamıştır. Ayrıca ukalaca sıralanmış notalardansa, bu notaların melodi oluşturan yerlerini seçerek nota kirliliğini önlemiştir. Bu şekilde müziği halkın seviyesine indirerek daha geniş bir kitleye hitab etmeyi başarmıştır.

HAVA KİRLİLİĞİ

Sinan Aksoy (7/8)

Hava kirliliği ölçüm laboratuvarları bütün kentlerimizde bir an evvel kurulmalı....

En büyük kirlenici devlet.

Neyin mücadelesini veriyoruz? Hava kirliliğinin bu kadar büyük boyutlara ulaştığı İstanbul'da, sadece laf üretiliyor. Değişken birşey yok. İki ay sonra bu konular yine gündemden kalkacak. Gelecek kışa kadar yaz uykusuna yatacağız.

Şöyle bir bakalım kirlilik kaynaklarına. Kömür diyoruz. Valiliğin genelgesi var. Kükürt dioksit oranı 2.3'den yüksek olmayacak diyor. Diyor da ne yapıyor? Bütün resmi daireler, okullar Çan kömürü kullanıyor. Çan kömürünün kükürt dioksit oranı 5 ile 7 arasında değişiyor. Kim kirletiyor? Devlet kirletiyor. Çocuklarınızın, gençlerinizin okuduğu okulların bacalarından zehir saçılıyor. İlk koklayanlar bebeler sonra da çevre halkı. Şimdi valiliğin diğer kömür şirketlerine baskı yapması mümkün mü? Laf olsun diye kararname çıkartılıyor. 1994 yılında, kömürdeki kükürt dioksit oranının 1.7'e düşmesi gerek. Kararname böyle diyor. Akıl var mantık var. Birileri bizimle alay ediyor.

Kirliliğin temel kaynaklarından biri de otomobiller. Kirliliğin % 60'ı otolardan kaynaklanıyor. Bizim nazik burunlarımız pis kokulara o kadar alıştı ki, egzoslardan çıkan azot oksitleri, hidrokarbonları ve kurşun oksitleri artık algılayamıyor. bu nedenle yaz aylarındaki kirliliği yok sayı-

yoruz. Kömüre yüklenirken otomobilleri gözardı ediyoruz. Şöyle bir bakın çevrenize ne kadar demode oto var. Bakımsız otomobiller çöplüğü kentlerimiz. Resmi araçların çoğu ömrünü doldurmuş ya da bakımsız. Hele belediye otobüsleri. O da ayrı bir derd. İstanbul'da kullanılan Macar Ikarus otobüsleri, Macarlar bile artık kullanmıyor. 1950 model motorlu bu araçlar, en büyük çevre düşmanı. Kim kirletiyor kentlerimizi bir düşünün bakalım. Egzos gazlarının emisyonunu ölçecek bir aygıt yok. Bu nedenle hava kirliliği ölçümlerinde sağlıklı netice alınamıyor. Gerçekler dile getirilemiyor.

Egzos gazlarının yaptığı tahribat bütün literatürlerde var. En büyük yıprantı çocuklarımızda. Bu tahribatın neticesi bir anda da çıkmıyor. Gelecek yıllarda böbrek yetmezliği ve zekası gelişmemiş şehir çocuklarının problemleri ile yoğun olarak karşılaşsak hiç şaşırmayız. Egzos gazlarının en büyük tahribatı senir sistemine ve beyne olur. Bu konuda bir çalışma var mı? Kim tedbirleri gündeme getirecek? Bilgилilerin yetkisiz, yetkililerin bilgisiz olduğu ya da bilmezlikten geldiği bir ülke burası.

Emisyon kaynaklarının hava kirliliğine katkısını ölçmek için acilen "Hava kirliliği ölçüm laboratuvarı" kurmamız gerekiyor. O zaman gerçek kirleniciyi tesbit edip, önlem alabiliriz. Bu laboratuvar, bacagazı emisyon ölçüm cihazı, bacagazı toz örnekleme cihazı, egzos gazı analiz cihazı,

basit meteorolojik parametreler ölçüm cihazı gibi ekipmanlarla donatılmalıdır. İstanbul'da böyle bir sistem kurulamamışsa, bu ayıptır. İlgisizliktir. İnsanlara değer vermemektir.

Artık vatandaşların da duyarlılığını arttırmamızın yanayız. Bilinçlenip, baskı grupları kurmanın zamanı geldi de geçiyor. Vatandaş konusuyla ilgilenmezse, devletten fazla birşey beklemeyelim. Yönetici kadrolar için çevre problemi sadece bir oy potansiyeli olduğunu artık çok iyi biliyoruz. İşbitiriciler sadece kendi konularında iş bitiriyor. Vatandaş karşılaştığı şahsi problemlerde, nasıl bütün kapıları deniyorsa, gerektiğinde belediyelerin, meclisin koridorlarını aşındırıyorsa, çevre problemlerinde de aynı yırtıcılığı göstermelidir. Yoksa kimsenin söz söylemeye hakkı yok. Artık yönetici kadrolardan isteklerimiz, sadece şahsi konularımızla ilgili olmamalı, toplumsal konular için de demokratik mücadele vereyim. Böylece çevreci hareketimiz, demokrasiye yeni bir boyut kazandıracaktır. İnsanlar seslerini duyurmak için demokrasinin bütün imkânlarını kullanacaklardır. Bu da yeni bir ahlâk anlayışının, demokratik katılımın başlangıcı olacaktır.

Kaynakça: Eko Çevre Dergisi (Cengiz Tünay)

SEVGİNİN ÖYKÜSÜ

Bir kuş olup uçarken sonsuzluğa
Biz sevgiden yanaydık,
Kum tanesi gibi savrulurken sonsuzluğa
Savaşın ortasında insanlar kan kusarken
Biz sevgiden yanaydık.

Ağlamaktan gözyaşımız kalmadığında
Düşünürken yalnızlığı
Kan gövdeyi götürürken
Bir sabah uyanmadan daha
Biz sevgiden yanaydık,

Bir gün geldi biz sevgiden vazgeçtik;
Biz sevginin yerine nefreti seçtik.
Cehenneme döndü dünya
Nefret ettik herkesten.
İşte o zaman haykırdı sevgi çiçekleri
Savaş nefret kin istemiyoruz
Bize sevgi yeter, sevgiyi yaşamak yeter.

Çağdaş Babaoğlu (Hz. 2/A)

SILA

Hüzün dolu bir güz sabahında
Gökkubbe yıkılıverdi üzerime.
Kaldıramaz ki omuzlarım bu yükü.
Coştu dalgalandı da engin denizler
Kıpladı yüreğimi.
Tuz yakar yaramı.
Al idim, güzel bir gül idim.
Ben de bülbüle sevdalı idim.
Kara bulutlar düşman oldular da,
Geliverdiler üzerime.
Dökülüp savruldu.
Yaprak yaprak.
Dikenlerim yok ki koruyacak.
Ak leylek
İnce ve narin
Kapıverdi incecik belimi
Silaya varamamıştım ki
Hasretim de bitmedi.

Merve Barışturan (9 A)

YÜRÜYORUM BİR SAVAŞ MEYDANINDA

Yürüyorum bir savaş meydanında,
Her taraf kan ceset.
İzliyorum batan güneşi,
Ve askerlerin sefaletini.

Yürüyorum bir savaş meydanında,
Dinliyorum fırtınanın sessizliğini
Ortalıkta kimse olmasa da,
Ben hisediyorum ölüm meleğini

Yürüyorum bir savaş meydanında,
Ölen askerlerin cansız vücutları arasında
Dua ediyorum, belki bir gün biter bu kavga
Ama vahşet var, ölüm var yaşamımızda,
Her anımızda.

Engin Altınok (Hz. 2/A)

BU KADAR MI ÇABUK
BİTECEKTİ?

Bir seneden az vaktim kaldı
Saint Joseph denen koca dünyada.
Altı koca yılım kaldı
Onun karanlık koridorlarında.
Elimde koca bir hazine vardı
Değerini bilemedim ama
Beni bir telaş aldı.
Nasıl veda edeceğim ona?

Daha dün boyum bir karıştı,
Kaybolurdum koridorlarında.
Hocalarım vardı,
Titrerdim karşılarında.
Geri istiyorum o yıllarımı,
Muhtacim onlara.
Bilmiyordum yaşamayı;
Yazık ettim onlara

Eskitmem ya sıralarını
Bıktın mı benden yoksa?
Gelen ufaklıkları
Benim yerime koyma.
Duy şu yalvarışlarımı,
Elini uzat bana;
N'olur o yıllarımı
Yaşayayım bir kez daha.

Kendimle gurur duymamı
Öğrettin bana
Joseph'li olmanın ayrıcalığını
Hissediyorum ruhumda.
Biliyorum diğerlerinden farkımı;
Kendim oldum senin kollarında
İnan senin adını
Hep taşıyorum onurla.

Yine de seni bırakmayı
Dönüp gitmeyi, bakmadan arkama
Sanmıyorum başaracağımı;
Çünkü aşığım sana.
Nasıl bütün hayatını
Bir sevgiliye, âşık, adarsa
Sensiz olmayı düşünemiyorum hayatta.
N'olur Joseph'im beni bırakma!

Süralp Kusoğlu (10 B)

HAYAT

Hayat ne tatlı
Güneşten süzülen bir ışık
Yağmurdan düşen bir damla
Sanki bir sevgi kümesi

Yaşam ne kadar acı
Her yerde kan ve gözyaşı
Küçük bir çocuğun yardım isteyen eli
Beni çağırıyor sanki

Dünya ne kadar hain
Bir insana vurulan tokat
Ömür boyu sönecek biri
İnsanın ta bağrında

Hayat çok hoş
İnsanlar birbirine bağlı
Bütün olup kucaklaşmış
Evreni selâmlıyorlar

Yaşam ne kadar ilginç
Bazen beyaz bazen siyah,
Bazen kötü bazen iyi
Hayat budur işte.

İnci Cabar (8 B)

ADAM SEN DE!

Bahar Taşkun (9 A)

Bence insanımızın en kötü huylarından biri de adamsendecilik... Yani olaylar karşısında duyarsız bir tavır takınmak, önemsememek, soruna çözüm bulmaya üşenmek.

Hani, yan apartmanın bacasının dumanı olması gerekenden fazla ve yoğun olduğunda "Ama şikayet etmek lâzım. Havayı böyle kirletmeye hakları yok." deyip de sonra bir yetkiliye telefon etmeyi dahi ihmal edip, boşverirsiniz ya, işte o!

Bu aslında önemsiz gibi görünebilir. Ama bakın ne çok sorunlar doğuruyor: Geçenlerde birkaç ülkeye nasip olmuş, 1987'den beri kurulan "Karikatür Müzemiz" belediye tarafından kapatıldı. Hem de çok anlamlı(!) bir sebepten: Gereksiz yer kaplamaktan.

Peki kaçımız bunun için seferler olup eylem yaptık? Hatta kaçımız bunu duyduk? Öyle ya nüfusu milyonları bulan İstanbul'da bu kadar olayın içinde nereden öğrenebilirsiniz ki "medya" bildirmediği sürece?

En acısı da Amerika'da bir filin hayvanat bahçesinden kaçtığı, dört dansçı ayının daha özgürlüğüne kavuştuğu haberleriyle bizi aydınlatan (!) medya bile haber yapmayı önemsiz gördükten sonra... Kendi parçaları olan, gazetelerinde hatta haber programlarında hiç ihmal etmedikleri karikatürü onlar bile savunmadıktan sonra, haksızlıklarla kim savaşacak?

Neyse ki durum o kadar da içler acısı değil. Karikatürcülerimizin tepkisi üzerine müze yeniden açıldı. Demek ki hâlâ savaşan insanlar, tepki verenler var.

Elbette Türkiye'deki en büyük denetleme gücü TBMM'nin ama bence onlarınkinden de üstünü halkın yani bizimki. Gelin, elimizdeki bu üstünlüğü kullanıp "iyi, dürüst, haklarını sonuna kadar savunan bir millet" diye nitelendirdiğimiz ulusumuzun gerçekten de öyle olduğunu gösterelim. Boşvermeyelim.

GENÇ YAZILIMCIMIZIN BAŞARISI

Ender Üstünel

PC World Türkiye dergisinin düzenlediği ve sponsorluğunu Microsoft firmasının yaptığı "Altın Disket" programlama yarışmasının ikincisi sonuçlandı. Yarışmada okulumuz öğrencilerinden Emir Gümrükçüoğlu'nun Databe'sini hazırladığı "Kelime Bulmaca" adlı oyun programı oyun dalında birincilik ödülü aldı.

Windows ortamında çalışan oyun Visual Basic ile yazıldı ve dilmece (Scrabble) tipinde. Oyun iki kişiyle veya bilgisayara karşı tek kişi oynanabiliyor. Bilgisayara karşı oynarken bilgisayarın zekası 1-12 arasında ayarlanabiliyor. Ayrıca programa yeni sözcükler de eklenebiliyor.

Ödüller 13 Nisan'da Çırağan Sarayında yapılan bir törenle sahiplerini buldu. Bu vesileyle bilgisayar alanında işmini sık sık diyacağımızdan emin olduğum Emir'e üniversite hayatında başarılar diliyorum.

İYİ YOLCULUKLAR DOSTLARIM

Bahar Taşkun (9 A)

Onlardan ayrılmadan önce hepsini son bir defa, tek tek elime alıp, sanki de içten içe onlarla vedalaşırken, bir duygu karmaşası kapladı içimi...

Bir yandan bütün çocukluğumu paylaştığım dostlarım, kitaplarımdan ayrılmanın verdiği üzüntü, diğer bir yandan onların, bir sürü tanımadığım, ama aradıkları yeni dünyalarına ilk adımlarını benim kitaplarım sayesinde atmak isteyen çocuklara ufak da olsa yardım edebilmenin verdiği mutluluk.

Çocukça bir heyecanla okul kitaplığından kaçırılanlar, özel günlerde hediye edilenler ve diğerleri. Sizden son bir isteğim var. Bana gösterdiğiniz cömertliği, kapılarını araladığınız değişik dünyaları ve kendinize has büyüünüzü Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki okumaya susamış çocuklardan esirgemeyin, onlara bütün güzelliklerinizi gösterin.

Gösterin ki onlar da tıpkı benim gibi sizlere bağlansınlar.

Bağlansınlar ki okumaya dört elle sarılıp, önlerindeki karanlık yolları sizin ışığınızla aydınlat-sınlar!

Hoşçakalın Kitaplarım!

PONT D'AMITIE

Sarâ Yavuz - Tuğçe Soysaltürk

Un groupe de 21 élèves de notre école a passé une magnifique semaine en Belgique (du 21 au 28 janvier). C'était un échange d'élèves entre l'Institut Saint-Joseph de Liège et notre lycée.

A la première partie de cet échange, nous avons séjourné, à Liège dans les familles belges de nos correspondants. Cette ville se trouve à l'ouest de la Belgique, au bord de la rivière "La Meuse". Elle est bien propre et très intéressante avec ses monuments historiques entourés de magasins tout modernes. Au cours de notre séjour, nous avons visité aussi Bruxelles qui est à la fois capitale de la Belgique et de l'Europe. La beauté de la Grand-Place nous a particulièrement impressionnés.

Un jour, ils nous ont amenés dans une brasserie où l'on fabrique la bière la plus connue de Belgique: Jupiler. Lors de la visite d'un charbonnage nous avons eu l'occasion de connaître les conditions de travail très difficiles des mineurs.

A la réception du maire qui a eu lieu à l'Hôtel de Ville, nous avons eu l'honneur de représenter notre pays.

Oui, nous avons vu des merveilles mais ce qui nous a séduits le plus c'est surtout la gentillesse des belges: ils étaient vraiment très accueillants, très chaleureux envers nous. Et grâce à leur hospitalité nous y avons passé une semaine inoubliable.

Au cours des sept jours, avec nos professeurs, nous avons essayé de bien présenter notre pays et notre culture. Maintenant c'est notre tour: nous allons faire notre possible pour que nos amis retournent chez eux avec de merveilleux souvenirs inoubliables.

Au mois d'avril (du 19 au 29 avril) nous avons besoin de l'aide de tous les élèves du Lycée Saint-Joseph afin de faire connaître aux jeunes belges notre très chère ville et notre façon de vivre.

Le poème

*En me promenant dans la rue
En regardant le ciel
En écoutant nos chansons
En t'écrivant des poèmes,
En réfléchissant aux jours que nous
avons passés,
En réfléchissant à l'amour que nous
avons vécu,
Je t'ai attendue*

*En regardant la mer,
En écoutant le cri des oiseaux,
En pensant ton visage,
En te réfléchissant,
En regardant tes belles photos,
En lisant les romans d'amours,
Je t'ai cherché*

Sevcan Aksoy (Hz. 2/A-1)

REPORTAGE avec Frère ETIENNE NOTRE FIERTE

Yasemin Keskiner

Chez nous, il y a une personne qui est parfois très jeune, parfois pleine d'expérience et de sagesse, parfois le meilleur des guérisseurs, parfois grand-père, parfois confident, parfois....

Cette personne qui m'est très chère s'appelle FRÈRE ETIENNE. Je suis très fière de le connaître et ravie de le voir si énergique, si modeste.

Et, pour le "Kardelen 2", j'ai eu l'occasion et la chance de faire un reportage avec mon meilleur Ami, Frère ETIENNE:

• En quelle année et dans quel établissement avez-vous commencé à enseigner en Turquie, mon Frère?

Je suis arrivé en Turquie au mois de Septembre 1928. J'ai fait deux années au Collège Saint-Michel, au vieux Saint-Michel qui était près de Galatasaray, deux années à l'école Saint-Jean Baptiste, à Taksim, et depuis 1932 je me trouve à Kadıköy. Collège Saint-Joseph.

• Pourquoi avez-vous choisi cette profession?

En France, autrefois, il y avait ce qu'on appelait des "recruteurs", c'est-à-dire des personnes qui passaient dans les familles, dans les villes mais surtout dans les villages, à la recherche de jeunes voulant se consacrer aux missions, à l'étranger. Pour moi, il était question du Proche-Orient: Egypte, Syrie, Palestine, Liban, Turquie, Bulgarie, Grèce.... Les Frères avaient des écoles dans tous ces pays et cherchaient des recrues. On était jeune, on ne savait pas trop ce qu'on allait y faire. Ce n'est que plus tard qu'on nous a dit que nous serions professeurs.

• Et pourquoi professeur de Mathématiques, mon Frère?

On pouvait devenir professeur de Mathématiques comme de Français, de Biologie, de Physique, de Chimie... ça dépendait des aptitudes et des goûts de chacun.

Les Directeurs qui nous formaient voyaient tout de suite quel était le poste qui convenait le mieux.

• Quelle différence ou ressemblance voyez-vous entre l'enseignement d'alors et l'enseignement actuel?

Il y a cinquante ou soixante ans il n'y avait presque pas d'écoles en Turquie. Elles étaient toutes concentrées à İstanbul, à İzmir, dans les grandes villes. Il y avait beaucoup d'entreprises qui appartenaient aux étrangers: des hôpitaux, la compagnie du gaz, la compagnie d'électricité, les tramways... Les étrangers étaient dans tout le pays; il y avait des enfants dans les familles et guère d'écoles turques. Alors ces enfants allaient dans les écoles étrangères. A Zonguldak, pour le charbon, à Uşak pour le sucre, dans toute la Turquie pour le chemin de fer et les ports, il y avait des étrangers et on ouvrait des écoles, surtout primaires. Les Frères avaient des écoles à Zonguldak, à Erzurum, à Uşak, à Trabzon.

A İstanbul il y avait des lycées appartenant aux religieux: Saint-Benoît, Saint-Georges, Notre-Dame de Sion, Saint-Michel, Kadıköy... Chaque école était indépendante et avait sa discipline. Il n'y avait pas de contrôle. Chaque école avait son règlement, ses jours de congés, ses fêtes. C'était un peu l'anarchie. Chacun faisait ce qu'il voulait et personne ne commandait. Mais quand l'Education Nationale a mis la main là-dessus, tout a été coordonné et les programmes, les examens, les concours ont été unifiés.

Les entrées dans les écoles étrangères étaient limitées parce qu'on avait fermé les classes primaires tenues surtout par des religieux. Beaucoup de religieux sont alors rentrés dans leur pays et il ne restait que les classes moyennes et les lycées. Le recrutement ne se faisant plus faute

d'écoles primaires pour l'alimenter on a commencé à créer les classes préparatoires. L'enseignement aussi a changé. Il est devenu plus moderne et les professeurs d'un certain âge n'ont pas pu suivre le mouvement. Ils ont été obligés d'abandonner parce qu'ils ne pouvaient plus suivre la cadence des changements de la nouvelle génération...

• Vous avez connu, mon Frère, le système de l'internet. Qu'est-ce que vous en pensez?

Les internes c'était vraiment nos enfants. Certains passaient huit ou neuf mois à l'école sans rentrer chez eux. Au bout de quatre ou cinq mois ils parlaient le Français comme tout le monde. En récréation il y avait la clé des langues pour ceux qui s'oubliaient à parler le Turc. Il y avait peu de leçons de Turc. Au réfectoire on faisait la lecture en Français. Le soir il y avait des journaux en Français et il y avait beaucoup de Frères pour s'occuper d'eux. Nous avons été 42 Frères. Les élèves avaient donc l'occasion de parler le Français.

• Mon Frère, on vient d'apprendre que vous avez mérité la Légion d'Honneur. Parlez-nous de vos sentiments, s'il vous plaît.

C'est vrai que c'est une récompense assez rare. Mais souvent on n'obtient ces grandes récompenses que quand on arrive à la fin de sa vie...

Merci beaucoup, Mon Frère

LE FRERE ETIENNE A L'HONNEUR

Frère Etienne

Le Mercredi 26 Avril, au Palais de France, son Excellence Monsieur l'Ambassadeur de France en Turquie, remettait au Frère Etienne les insignes de chevalier de la Légion d'Honneur, pour services rendus à la culture française pendant 67 années. A cette occasion, Monsieur l'Ambassadeur avait convié les membres des Services Culturels de l'Ambassade de France, les Directeurs des Ecoles Françaises d'Istanbul, les membres des Conseils d'Administration de l'Association des Anciens Elèves et de la Fondation Educative de Saint-Joseph et quelques amis du Frère Etienne.

Né à Houssen, en Alsace, en 1910, le Frère Etienne n'avait que 18 ans lorsque ses Supérieurs l'envoyèrent en Turquie. Professeur de Mathématiques et Inspecteur des classes de Préparatoire et du Collège, il a passé 67 ans de sa vie en Turquie, devenue sa seconde patrie, dont 63 à Saint-Joseph où il rend encore de précieux services.

C'est ce qu'a rappelé Monsieur l'Ambassadeur de France avant d'épingler sa

décoration sur la poitrine de notre doyen. C'est grâce à la compétence et au dévouement de religieux comme lui, a-t-il ajouté, que le Lycée Saint-Joseph a pu acquérir la réputation méritée qu'il a aujourd'hui, et joué un rôle actif dans le rapprochement de la Turquie et de l'Europe.

Dans sa réponse le Frère Etienne a rappelle qu'à sa venue en Turquie les Frères tenaient sept écoles à Istanbul et qu'après avoir passé deux années au Vieux Saint-Michel, alors près de Galatasaray et deux autres années au Collège Saint-Jean Baptiste. non loin de Saint-Pulchérie, il est venu à Saint-Joseph de Kadıköy où il se trouve encore. Il aura donc vécu ici la moitié de l'Histoire de ce Lycée qui célèbre cette année son 125e anniversaire.

Après avoir évoqué quelques faits saillants de la vie de Saint-Joseph, tels la réception des Ambassadeurs, la Fête sportive annuelle, la distribution du Petit-Pain, la Fête du Centnaires et les nombreuses transformations de la ville, il a brossé les grandes lignes

de l'évolution des écoles étrangères de Turquie depuis la période d'une grande liberté dans l'organisation de la vie de l'école et des programmes qui y étaient enseignés jusqu'à la situation actuelle où les moindres détails concernant l'école sont soumis à autorisation. Il a terminé en rendant hommage à tous les professeurs Frères et laïcs avec lesquels il a travaillé pendant toutes ces années. Il a conclu ainsi:

"Puisque c'est sur une page d'Histoire que vous avez épinglé ces insignes d'Honneur, il était juste de rappeler le souvenir de ceux qui l'ont écrite avec moi."

Ceux qui avaient la chance de participer à cette émouvante cérémonie ont alors félicité leur confrère, leur collègue, leur professeur, mais surtout leur ami pour cet honneur bien mérité.

LA DEUXIEME PARTIE DE L'ECHANGE CULTUREL

Yasemin Keskiner

Les 23 élèves belges accompagnés de leurs 4 professeurs ont passé dix jours parmi nous (du 19 avril au 29 avril).

Au cours de leur séjour ils ont trouvé l'occasion de visiter notre ville: ils étaient impressionnés par la beauté de Sainte-Sophie, de la Mosquée Bleue, du Bosphore, du Vieux Bazar et de tant d'autres...

Et vers la fin de leur séjour ils se sont même habitués aux klaxons, à la circulation et à la foule qui leur étaient bien étranges...

A un moment donné, j'ai eu l'impression que les Turcs et les belges avaient le même cœur: ils se sont mieux connus et ils étaient heureux de cet échange culturel.

Et le moment du départ arrivé, les larmes aux yeux de tout le monde étaient bien la preuve de leur enchantement réciproque. Le pont invisible mais réel, entre la Belgique et la Turquie, qu'on a su construire sera désormais indestructible.

Madame Yasemin Keskiner
Saint-Joseph Istanbul

Chère Yasemin,

Tout d'abord, je voudrais te remercier pour les gentils cadeaux que tu m'as fait parvenir par Martine. Mais mes remerciements ne s'arrêteront pas là, car il y a des milliers de mercis à adresser après ce premier échange Istanbul-Liège.

Quand j'ai vu arriver le groupe de nos élèves et de nos professeurs à l'aéroport de Bruxelles samedi, je n'ai pas eu besoin de poser de questions pour savoir si le voyage s'était bien déroulé. Dans leurs regards, il y avait un mélange de bonheur et de larmes. Je peux t'assurer que la grosse majorité des élèves va éprouver d'énormes difficultés à redescendre les pieds sur terre: ils sont sur un nuage, en plein rêve. Ils espéraient passer quelques jours agréables et ils ont vécu beaucoup plus que cela, une expérience de vie unique. Tous les élèves sont venus me trouver en utilisant les qualificatifs les plus forts et je t'assure que cela fait chaud au cœur. Surtout que d'habitude, les Belges en général ne savent pas dire merci. Cela ne semble pas faire partie de notre éducation.

Je suis sûr que ce voyage laissera des traces chez eux parce qu'ils ont découvert un pays, des gens chaleureux chez qui l'accueil est un principe de vie. Et ils l'ont tellement ressenti qu'ils vont changer leur manière d'être ici. Ils sont rentrés en classe hier (pas très concentrés sur leur études!) et ils ont parlé de leur voyage à leurs camarades de classe. Ce que j'espère, c'est que cette expérience sera un déclic pour notre école. Tu sais que dans nos pays, le racisme augmente et l'extrême droite s'installe dangereusement il y a un an, certains auraient pu parler de la Turquie avec mépris, peu d'élèves auraient réagi. Maintenant que vos élèves sont venus

passer une semaine et que nos élèves ont vécu dix jours à Istanbul, le regard sera plus objectif et plus tolérant. Et je t'avoue que c'était un de mes objectifs car notre devoir à nous enseignants est d'abord de faire des nos élèves des êtres responsables, tolérants, ouverts et disponibles pour les autres. Et ce ne sont pas des grandes théories qu'il faut leur inculquer mais des expériences de vie comme celle-ci.

Je ne vais pas parler de trop de nos professeurs: tout ce que j'ai dit sur les élèves est valable pour eux. Ils ont vécu des jours formidables et ils ont aussi beaucoup de difficultés à revenir à leurs cours. L'accueil que vous leur avez réservé, toi en particulier, ils ne l'oublieront jamais. Et là aussi, cela laissera des traces car cela nous rappelle à quel point nous sommes perfectibles à ce niveau. Sache que nous avons fait notre possible pour vous recevoir au mieux mais nous savons qu'il reste des progrès à faire. J'espère que tu pourras les apprécier dès l'an prochain. Je voudrais en effet terminer cette lettre en pensant à l'avenir. Nous souhaiterions pouvoir continuer cette expérience de longues années et j'aimerais que tu réfléchisses avec les collègues sur la formule à suivre, les dates de séjour, les durées de séjour (vous devez rester plus longtemps!), les classes participantes (7ème chez vous et 3ème chez nous?), le nombre d'élèves maximum à accepter. Et le problème majeur sera sans doute lié aux élèves de cette année car je me vois mal leur refuser de retourner l'an prochain chez leur correspondant si les deux sont demandeurs. Mais le groupe ne risque-t-il pas de devenir trop grand? Nous avons quelques semaines pour y réfléchir.

Je t'enverrai par la poste des nouvelles plus personnelles de ma petite famille qui va très bien. Je t'embrasse.

Philippe Counson

RESİM YARIŞMASI

Hoşgörü ile ilgili olarak düzenlenen resim yarışması sonucunda birinciliği, ikinciliği ve üçüncülüğü kazanan öğrencilerimizin resimleri

Birinci: Esmek Ekizođlu (6 B)

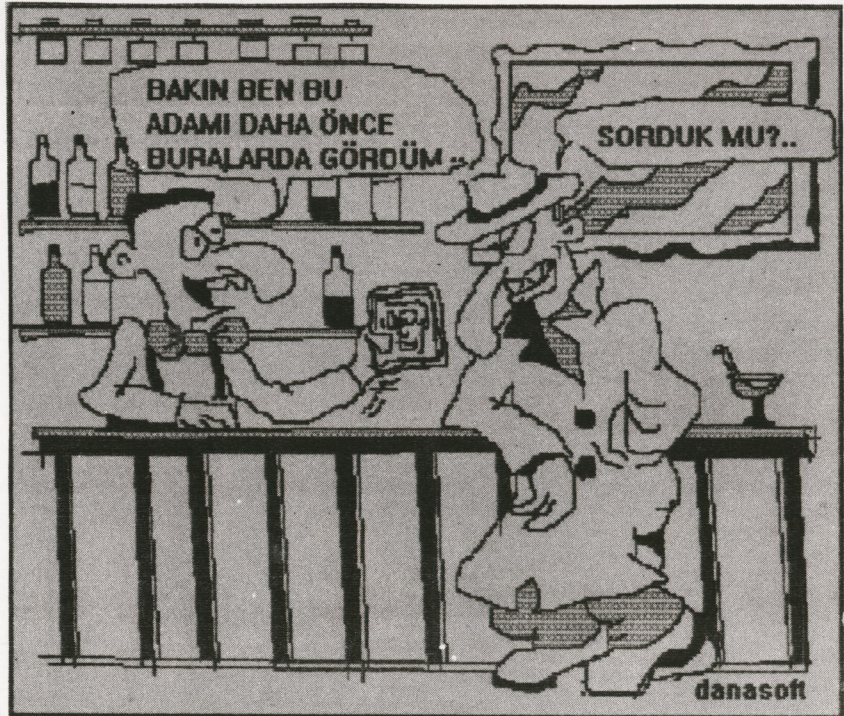
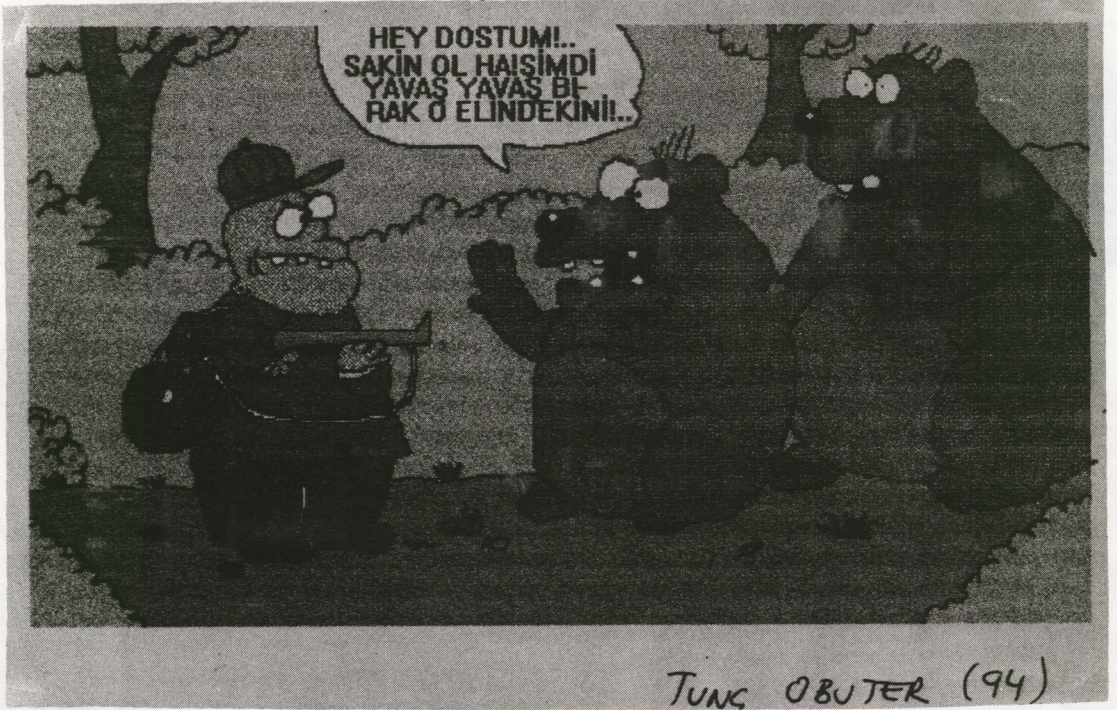

ikinci: Berrak Üras (11Z 1-C)

Uçüncü: Orçun Türkay (11 C)

SAINT-JOSEPH LİSESİ

125. YIL ŞENLİĞİ VE SANAT ETKİNLİKLERİ

1 Mayıs-16 Haziran 1995

1 Mayıs P.tesi	14.30	Söyleşi-Resital	S.-Joseph Lisesi Mezunları- Saint-Joseph Lisesi Öğrencileri Piyano Resitali
2 Mayıs Salı	13.00	Söyleşi	Savaşın İnsanı, insanın Savaşı: Coşkun Aral
3 Mayıs Çarş.	11.30	Caz Söyle.-Dinle.	Rene Macaroloğlu
17 Mayıs Çarş.	11.30	Resital	Saint-Joseph Lisesi Öğrencileri Piyano Resitali
20 Mayıs C.tesi	14.00	Söyleşi	Üniversite ve Meslek seçimi: ilke Dershanesi Paneli
24 Mayıs Çarş.	11.30	Tiyatro	Mon Amie Momie: Saint-Benoit Lisesi Tiyatro Topluluğu
26 Mayıs Cuma	10.00	Söyleşi	Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi
27 Mayıs C.tesi	16.00	Sergi	Saint-Joseph Lisesi Öğrencileri Resim Sergisi-Caporal Evi
28 Mayıs Pazar	10.00	Petit-Pain	Saint-Josephliler Derneği'nin Geleneksel Toplantısı
29 Mayıs P.tesi	14.30	Sergi	Saint-Joseph Lisesi Öğrencileri Maket Sergisi
31 Mayıs Çarş.	11.30	Tiyatro	Rumuz Goncagül: Alman Lisesi Tiyatro Topluluğu
1 Haziran Perş.	13.00	Konser	Saint-Benoit Lisesi Klasik Müzik Grubu
2 Haziran Cuma	10.00	Sinema	Cyrano de Bergerac
2 Haziran Cuma	14.00	Tiyatro	Uzaklar: İzmir Saint-Joseph Lisesi Tiyatro Topluluğu
2 Haziran Cuma	19.30	Tiyatro	Sessiz İsyan: Theatrama Topluluğu
4 Haziran Pazar	10.00	Şenlik	Müzik, Dans, Folklor, Skeç, Kermes
5 Haziran P.tesi	10.30	Söyleşi	ÖSYM: Dr. Atalay Yunusoğlu, Prof. Dr. Durnuş Dündar
5 Haziran P.tesi	14.00	Tiyatro	Açlık Cambazı: Kafka Öykülerinden Uyarlanan Elif Gezen ve Evren Duyol
6 Haziran Salı	12.00	Spor	Dostluk Maçı: Saint-Benoit Lisesi-Saint-Joseph Lisesi
6 Haziran Salı	14.00	Tiyatro	Çehov'dan Üç Küçük Oyun: Notre Dame de Sion Lisesi Tiyatro Topluluğu
7 Haziran Çarş.	11.30	Söyleşi	Tübitak ve İnternet: Doç. Dr. Serhat Çakır
8 Haziran Perş.	10.30	Sinema	Le Grand Meaulnes
8 Haziran Perş.	14.00	Tiyatro	Paşa Annem: Caniko Tiyatro Topluluğu
9 Haziran Cuma	10.30	Tiyatro	Merdiven: Saint-Joseph Lisesi Tiyatro Topluluğu
9 Haziran Cuma	14.00	Konser	Kopuz Oda Orkestrası
12 Haziran P.tesi	10.30	Söyleşi	Radyo ve Televizyon Paneli
12 Haziran P.tesi	14.00	Tiyatro	Merdiven: Saint-Joseph Lisesi Tiyatro Topluluğu
13 Haziran Salı	14.00	Konser	Saint-Joseph Lisesi Müzik Topluluğu
14 Haziran Çarş.	10.30	Tiyatro	Merdiven: Saint-Joseph Lisesi Tiyatro Topluluğu
14 Haziran Çarş.	19.00	Tiyatro	Merdiven: Saint-Joseph Lisesi Tiyatro Topluluğu
16 Haziran Cuma	10.00	Spor	Futbol Maçı: Saint-Joseph Lisesi Öğretmenleri

Bütün etkinlikler Okul Müdürü Pierre CAPORAL ve Türk Müdür Baş Yardımcısı Gündüz DİRİKER onuruna düzenlenmiştir.